

באת' לאי

מאמר ד"ה באתי לגני ה'תשי"א

ועד תלמידי התוממים העולמי
בשיתוף התלמידים השלוחים

**אל אחינו תלמידי התמימים, "דעם רביינס קינדרער"
שלום וברכה!**

לקראת יום הבahir י"ד שבט, בו ימלאו שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע נשיא דורנו, ויום הסטלקות-הילולא של כ"ק אדמו"ר מוהריע"ץ זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הנה "הימים האלו נזכרים ונעשה", ומידי שנה בשנה עסקים כללות התמימים ואנ"ש בהכנות - הן הכנות כלויות חובקות קצוי תבל, והן הכנות פנימיות-נפשיות, בהוספה בלימוד התורה נגלה וחסידות ובהוספה בהליכה בדרכי ההתקשרות, כפי אשר הרונו.

הננו מוצאים לאור את קובץ "באתי לגני", חלק מביצוע ההכנה הארץ הנערך בקרב תלמידי ישיבות "תומכי תמימים" בארץ החדש ת"ג.

בקובץ שלפנינו הובא המאמר ד"ה "באתי לגני" שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר בתהוועדות י"ד שבט ה'תש"א, ובו נתבארה עובדת דורנו - "דור השבעי", "לגמר המשכת השכינה, ולא רק שכינה כ"א עיקר שכינה, ובתחתונים דока".

בנוסח להבאת המאמר בשלימותו, הבנוו את המאמר גם בתוספת ביורו (והשימוש בו"כ קטעים קשים), עבור תלמידי היישיבות הקשנות.

פרשוי המבצע:

תלמידי היישיבות הקשנות ישנוו את המאמר כולם ויבחנו עליו.

תלמידי היישיבות הקשנות ישנוו את המאמר המבוואר ויבחנו עליו.

ביום חמישי ד' שבט יתקיים מבחן (10 שאלות בסגנון אמריקאי) על המאמר.

בין המשתתפים במבחן (בציוון של 70% ומעלה), תתקיים הגירה על כרטיס טישה לרבי.

בנוסף, כל תלמיד שיצטיין במבחן (בציוון של 90%), יזכה בקובץ מיוחד שיודפס השנה "קובץ השבעים", ללא הגרלה!

בנוסף, כל תלמיד שיישן את המאמר בעל-פה, יזכה בשובר על סך 70 ש"ח למימוש בקה"ת, **לא הגרלה!**

הדףת המאמר באדיות 'עד הנחות בלה"ק', ותודתנו נתונה להם על אף.
המאמר המבוואר באדיות ארгон 'יהшиб לב אבות ע"י בנימ', ותודתנו נתונה להם על אף.

ונחתום בלשון הרב, בסיום המאמר ד"ה "באתי לגני" ה'תש"א:
ונזחה זהה זיך מיטין רבין דא למטה אין א גופו ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.
עד תלמידי התמימים העולמי

כ"ח שבט ה'תש"ט
יום הולדת הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה 'אם המלכות'

בס"ד, יי"ד שבט, תש"א*

כותב כ"ק מ"ח אדרמ"ר, במאמרו ליום הסתלקותו, יי"ד שבט הש"ה:
באתי לגני אהוטי כליה², ואיתא במד"ר (במקומו) לגן אין כתיב כאן
אלא לנו, לנונו, למקומם שהי' עיקרי בתקופה, דעיקר שכינה
בתחthonim היתה. עכ"ל. ולהבין דיווק הלשון עיקר שכינה, הנה בפי³
שכינה מבאר כ"ק אדרמ"ר הוזקן⁴ שנק' שכינה ע"ש שושוכנת ומתלבשת,
מלשון ושכנית בתוכם⁵, שהוא ראשית ההגלוות או"ס. והנה ממה
שכותב⁶ ראשית ההגלוות או"ס נק' בשם שכינה, מובן מזה שענין
שכינה הוא לעלה מעלה מציצי ג"כ, גם בבח"י האור שלפני ה策זום,
שהורי ראשית ההגלוות הוא באור או"ס שלפני ה策זום, וכמוש"כ כ"ק
אדמ"ר האמציע⁷ כי הארת הקו וחוט לגבי עצמיות או"ס נק' בשם
שכינה. כי ענין שכינה הוא בכלל מקום לפוי ענינו. לגבי אציז' הנה המל'
נק' בשם שכינה. וגם בזה מה שמיל' דאציז' נק' שכינה מבאר כ"ק אדרמ"ר
ה策זם צדק⁸ שהוא דוקא כמו שנעשה בח"י עתיק לעולם הבירה, אבל
בהתה באציז' היא מיוחדת עמהם (עם הספריות דאציז') ולא שייך לשון
שכינה. ומ"מ אי"ז סותר למאש לעיל שהקו נק' בשם שכינה, כי שכינה
שנאמר בדורז"ל היינו מל' דאציז', אף גם זאת רק כמשמעות בח"י עתיק

א) בתניא פמ"א ופנ"ב.

ב) בביואר ע"פ הוי לי בעזרי (הובא בד"ה וככה הגדול פכ"ז [סה"מ תרל"ז ח"ב ע' תהה
ואילך]) נדפס באורה"ת האזינו ע' א'תכחח⁹.

ג) בלקו"ת שהש ביאור דשווורה אני רפ"ב [ח, ב].

*) המאמר הוגה ע"י כ"ק אדרמ"ר שליט"א ויל' בשעתו "י"א ניטן, ה'תש"א", והואיל
להוסיף בו ציונים ונערות. בהוצאה זו נויספו ע"י המו"ל מריא מקומות לפסוקים מהזיל וכור
(בהתה הממוספרות).

המאמר מיוסד בעיקרו על הפרק הראשון מד"ה באתי לגני ה'ש"ת.

(1) רד"ה באתי לגני ה'ש"ת (סה"מ ה'ש"ת ע' 111).

(2) שה"ש ה, א.

(3) שהש"ר עה"פ.

(4) תרומה כה, ח.

(5) בתניא פנ"ב שם.

(6) ובשינויים — מאמרי אדרמ"ר הוזקן תקס"ד ע' רלה. וראה גם ביאורי זהור לה策ז' ח"ב
ע' תהית ואילך. סה"מ תרנ"ז ע' קצט ואילך. עטרת ס"ע ק ואילך.

באתי לגני

לבריה דוקא, אבל בשרצה, הינו כמו שהוא לגבי אוא"ס, הנה גם הuko נק' בשם שכינה. ואחד הטעמים מה שהקו נק' בשם שכינה לגבי אוא"ס, כתוב כי אדמור"ר מהר"ש^ט לפי שהקו כוונת המשכתו בשביל שיתלבש בעולמות ונש"י, ולכן הנה גם בראשיתו נק' בשם שכינה. ולמעלה יותר שכינה בשרשיו הראשון למעלה מהצמוץ, מבאר כי אדמור"ר נ"ע^ט שכינה האור כמו שהוא לפה"צ, נק' בשם שכינה. שבכללות האור שלפני הצמוץ יש בו ג' מדריגות, עצם האור והתפשות האור, ובהתפשות האור ב' מדרגות גילוי האור כמו שהוא בעצם שזהו מקור אור הסובב, וגילוי האור לעצמו השיקן להעולמות שזהו מקור אור המלא, וגילוי האור הזה נק' בשם שכינה. ואף שהוא לפני השם והצמוץ וא"א שהיהי מקור לעולמות, שכן הוצרך להיות הצמוץ, וצמוץ הרראשון שהוא בבחין סילוק דוקא, מ"מ נק' בשם שכינה. וזהו דיקוק הלשון עיקר שכינה בתחוםים היה, הינו שגילוי השכינה בתחוםים, הוא לא השכינה כמו שהוא לגבי אצ'", הינו מל', גם לא כמו שהוא לגבי אוא"ס, הינו הuko, כי עיקר ופנימיות השכינה היה בתחוםים דוקא, כי האורי שנתלבש בעולמות ה"ה בא בסדר והדרגה. ולמעלה מair בגילוי יותר, וכל מה שנמשך ומשתלשל מתמעט האור. וכן הוא בכלל באור דסדר השתלשלות. ואף שקדם החטא hi גם למטה האור בגילוי, מ"מ hi גם אז גילוי האור יותר למעלה. וכמארז"ל^ט נתה ימיןו וברא שמיים נתה שמאלו וברא ארץ. אלא הכוונה על האור שלמעלה מעולמות, עיקר שכינה.

ב) **והנה** זה עיקר שכינה בתחוםים היה, מโบรา מהמדרש בתחוםים קאי על עזה"ז הגשמי, כמו שסביר דעה^ט חטא עה"ד נסתליה השכינה מארץ לרקע, וע"י מתן תורה על הר סיini באתי לגני לנוני. ועיקר הסילוק שנעשה ע"י החטא הוא בחטא עה"ד דוקא. כמו שבענין החטא, הרי עיקר החטא hi חטא עה"ד, שהרי ע"י חטא עה"ד hi נתינה מקום לשאר החטאיהם, וחטא עה"ד hi סיבה וגורם לחטאיהם דקין ואנווש וכו', כמו הוא בפועל החטא, דהסילוק שנעשה ע"י החטא הנה

ט) בד"ה וככה שם.

ט) המשך רס"ו ד"ה קדר ישראלי [ע' תקטז ואילך]. ועייג"כ ד"ה וידבר אלקיםacha"d תרצ"ט [סה"מ תרצ"ט ע' 175].^ט.

ט) בארכחה בד"ה איך פ' דברים, עת"ר [סה"מ עת"ר ע' רטו].

*ט) ראה פדר"א פ"יח. זה"א ל, א. זה"ב כ, א. לו, א. פה, ב.

ט) והוא מיסוד על ד"ה וידבר אלקים תרס"ט (סה"מ תרס"ט ע' קסא).

עיקר הסילוק הוא מה שנסתלק ע"י חטא עה"ד מעוה"ז התחתון דוקא דכשם שעיקר שכינה בתהותנים הוא בעוה"ז דוקא, הנה כמו"כ הוא בהסילוק דעתיקר הסילוק הוא מה שנסתלקה מהארץ דוקא, שזה נעשה ע"י חטא עה"ד, שעי"ז נסתלקה השכינה מארץ לרקיע, וזה ג"כ הטעם שאינו מצרכ (במאמר) חטא עה"ד עם החטאים דקין ואנוש וחושב זה בפ"ע, לפי שבחחטאים דקין ואנוש נסתלקה השכינה מרקע לרקיע, מה שאין כן בחטא עה"ד שנסתלקה מארץ לרקיע, בלבד זאת שהסילוק מהארץ, וזה בעיקר נוגע לנו, הנה זה גם עיקר עניין הסילוק.

(וממשיך במאמר) ואח"כ עמדו ז' צדיקים והורידו את השכינה למטה, אברם זכה והוריד את השכינה מרקיע ז' לוי כ"ר (ומקצר בזה ומסיים) עד כי משה שהוא השביעי (וכל השבעין חביבין²⁾) הורידו למטה הארץ. דעתיקר עניין ההמשכה הוא ע"י משה, שהרי משה דוקא הורידו למטה הארץ, דכשם שבענין הסילוק מלמטלמ"ע הרי העיקר הוא בחטא עה"ד שנסתלק מהארץ כנ"ל, הנה כמו"כ הוא בעניין ההמשכה מלמעלה למטה, עיקר עניין ההמשכה הוא למטה הארץ דוקא, בלבד זאת שההמשכה למטה בעיקר נוגע לנו, הנה זה גם עיקר עניין ההמשכה. וזה עשה ע"י משה דוקא. והטעם לוזה מבادر במאמר במוסגר, כי כל השבעין חביבין.

ג) **והנה** מלשון רוז"ל וכל השבעין חביבין ולא כל החביבין שבעין, מוכחה מזה שעיקר המעלה הוא זה שהוא שבייעי, ומפני זה שהוא שבייעי מצד זה הוא חביבתו, היינו שחייבותו אינו מצד עניין התליי בבחירה רצונו ועובדתו, כי"א בזה שהוא שבייעי, שזה בא מצד התולדיה, ובכ"ז הנה כל השבעין חביבין. ולכן זכה משה שניתנה תורה על ידו. והנה ביאר כי"ק מוש"ח אדרמור"ר (בתחילת בואו לאמריקה³⁾) שגם בעניין דהשביעין חביבין ניכר מעלה הראשון, שהרי כל עניין שבייעי הוא שהוא שבייעי לראשונה. וביאר אז מעלהו של הראשון שזה אברם אבינו, מפני עבדתו, ושהיתה עבדותו במס"ג. ואני מסתפק בזה עדין, ומוסיף עוד (אף דלא כוארה אי"ז נוגע שם לגוף העניין) DAOFN המסירה נש שלו הי" שלא חיפש מס"ג, שזהו הפרש בין המס"ג לאברהם אבינו להמס"ג

²⁾ ס"ה החדש הזה לכם, ה"ש"ת [סה"מ ה"ש"ת ע' 29 ואילך].

³⁾ ויק"ר פכ"ט, יא.

באתי לגני

דר"ע, דהמס"נ דר"ע ה"י וואס ער האט געזוכט מס"ג, מתי יבוא לידי ואקיימנו⁹, משא"כ באברהם הנה המס"נ שלו ה"י בדרך אגב. דבריהם ידע שעיקר העבודה הוא כמ"ש¹⁰ ויקרא שם בשם הו"י אל עולם, א"ת ויקרא אלא ויקרייא¹¹, אז ענער זאל אויך שרייען, ואם נזכר זהה בדרך אגב מס"ג, הנה גם זה ישנו. וכ"כ גדלה מעלה עבודה והמס"נ שלו, עד אשר גם משה מה שזכה שניתנה תורה על ידו הוא מטעם כי השבעין חביכין, שהוא שבייע לראשון. והקב"ה אל' (למשה) במקום גدولים (אברהם) אל תעמוד¹². והנה אף כי גדלה חביכות השבעי ואין זה בא לא ע"י בחירה ולא ע"י עבודה, כי אם פארטיקערהייט מצד התולדה, מ"מ אין בהזה הגבלה שנאמר שנפלאת הוא, ואני שיק אלא ליחידי סגולה, כ"א ע"ד שסביר בא בתנא דב"א (פ"ט וכפ"ה) ומובא ברא"ח שכיל ישראל ואפי' עבד ואפי' שפחה¹³ יכולם להגיע להשראת רוח"ק, וכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למשיע אבותי אברהם יצחק ויעקב. אלא שם"מ דארפמען ניט זיין גענארט בי זיך, וצריך לידע אשר במקומות גדולים אל תעמוד. וכל מעלה השבעי הוא שהוא שבייע לראשון אז ער קען דורכփירן עבודה ושליחות הראשון דאל תקרא ויקרא אלא ויקרי. וזהו החביבות דהשביעי שהוא המשיך השכינה, ולא עוד אלא שממשיך עיקר השכינה. ועוד יותר שממשיך בתחוםים.

והנה זה תוביים מכוא"א מאתנו דור השבעי, דכל השבעין חביכין, דעתם היה שזה שאחננו בדור השבעי הוא לא עפ"י בחירתנו ולא ע"י עובדותנו, ובכמה עניינים אפשר שלא כפי רצוננו, מ"מ הנה כל השבעין חביכין, שנמצאים אנחנו בעיקבתה דמשיחא, בסיום דעקבתא, והעבודה — לגמור המשכת השכינה, ולא רק שכינה כ"א עיקר שכינה, ובתחותנים דוקא.

ד) **והנה** אחרי שסביר בא מה אמר דעתך שכינה בתחוםים היה וגם אח"כ המשיכה משה (השביעי) לארץ דוקא אומר: ועיקר

(ח) בתדב"א פ"ט איתא דאפילו עוז"ז. ולכוארה קשה מב"ב (טו, ב) דמוכח שם דלכו"ע אין שכינה שורה על עוז"ז. ועיי"ש בחדא"ג ובמה שציין שם. ועיין אגדת תימן להרמב"ם דמשמע דאפ"ל נביא גם מעוז"ז. וצ"ע.

(9) ברכות ס, ב.

(10) וירא כא, לג.

(11) סוטה י, א.

(12) דב"ר פ"ב, ז.

גילוי אלקوت ה"י בבית המקדש (ומביא ע"ז הפסוק) דכתיב⁴ ועשו ל' מקדש ושכنتי בתוכם, בתוכו לא נאמר אלא בתוכם בתוך כא"א מישראל¹³, וזהו (ג"כ מש"כ¹⁴) צדיקים יירשו ארץ ויישכנו לעד עלי' צדיקים יירשו ארץ שהוא ג"ע, מפני שהם משכינים (הינו ממשיכים¹⁵) בחינת שוכן עד מרום וקדוש¹⁶ (הענין הזה דשוכן עד איןנו מבאר בהamar, ומבוואר הוא בלקו"ת¹⁷ עפ"י מאמר זהה¹⁸) שהיה ב גילוי למטה, וזה באתי לגני לגני מקום שהי' עיקר בתחילת דעיקר שכינה בתחthonim ה'וֹא (ביואר הענין להבין מפני מה היה עיקר שכינה בתחthonim דוקא) דהנה תכלית הכוונה בבריאות והשתלשות העולמות, דעתואה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחthonim¹⁹.

והנה רבנו הוזקן מבאר בזה²⁰ אשר תכלית השתלשות העולמות וירידתם איננו בשביל עולמות העלונים, הויאל ולהם ירידת מאור פניו ית', ואאל' שהכוונה הוא בשビル הרידה. דהנה ידוע דהבריאה הוא רק בכח העצמות, וכמ"ש באגה"ק ד"ה איהו וחיווה²¹ אשר מהותו ועצמותו שמציאתו הוא מעצמותו ואין לו עילה קודמת ח"ו, הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש. הינו שההתהות אינה מהגילים כי אם מהעצמות, וא"כ א"א לומר שתכלית התהות היא בשビル עולמות העלונים, שהרי גם עולם האצ"י הוא גילוי העולם²² וא"כ זהו ירידת מאור פניו ית', כי כשהיו אורות האצ"י בהעלם היו במדבר"י גובה הרבה יותר. ועוד שכיוון שהוא רק גילום הרי אאל' שהעצמות הוא בשビル גילים, אלא שהתכלית הוא עזה²³ התחthon. וכמ"ש אדרמור' האמצעי בפרשה זו) (פ'

ט) בתניא פל"ז.

י) בביורי הזוהר בשלח ד"ה כגונא דלעילא קרוב לסופו [mag, ג].

(13) הובא בשם רז"ל בלקו"ת ר"פ נשא ב, סע"ב. ובכ"מ. וראה ראשית חכמה שער האהבה פרק ו קרוב לתחילתו ד"ה ושני פסוקים). אלישיך תרומה כה, ח. של"ה סט, א. רא, א. שכה, ב. שכ, ב. וראה לק"ש חלק קו ע' 173 העלה .45

(14) תהלים לו, קט. שהשר שבהערה 3. ב"ר פ"יט, ז. במדבר"ר פ"ג, ב.

(15) ראה גם מהריז'ו לב"ר שם. מתנות כהונה ומהריז'ו למדבר"ר שם.

(16) ע"פ נוסח התפלה. ובשהש"ר שם: שוכן עד וקדוש שמו (ישע"נ, טו).

(17) פקודי ד, סע"ד ואילך. ז, ב וAILC.

(18) ח"ב ר"פ ואורה. וראה ביורי הזוהר שם.

(19) ראה תנומה נשא טז. בחוקותי ג. ב"ר ספ"ג. במדבר"ר פ"ג, ו. תניא רפל"ז.

(20) קל, ריש ע"ב.

(21) ראה תוע"א בראשית ג, א. וירא יד, א. משפטים עו, ב. ובכ"מ.

באתי לגני

בשלח) בענין הפרש בין עולמות העליאנים לעוה"ז, דבעוה"ז נרגש שמציאותו עצמהו (וכמובן בהמשך דר"ה דהאי שתא²², הפרש בין נברא ואור, دائור הוא ראי על המאור, דכשאנו רואים אור, האור עצמו מראה ומגלה שיש מאור, משא"כ יש הנברא הנה לא זו בלבד שאינו מגלה בורא, אלא עוד זאת שהוא מעלים ומסתיר על זה, ואדרבה נרגש שמציאותו עצמהו (אלא שמצד השכל מוכחה שאינו כן)).²³ ואף שזהו רק בהרגשתו, מ"מ הנה זה גופא שיהי נדמה עכ"פ שמציאותו עצמהו זהו מפני שרששו מהעצמה שמציאותו עצמהות. נמצא מובן שהכוונה בהבראה והשתלשות אינה בשביל עולמות העליאנים שענינים גילויים, כ"א הכוונה הוא עוה"ז התחתון, שנדמה לו שאינו גיליי כ"א עצמי, הינו מציאותו עצמהו, וע"י העבודה בו, ע"י אתכפיא ואתהפה怯א, נתגללה העצמות, בשביilo hei' בראית והשתלשות העולמות.

ה) **והנה לא מיבעי**²⁴ להשיטה שביבא אדם"ר הצע"ץ שוגם הכלים דעתו הוא גילוי הгалם, דלשית זו הרי בודאי אין הכוונה בשביל הארץ כי הריה זה ירידה ורק גילויים, אלא גם להשיטה השני שביבא שם שהכלים הם בראיה יש מאין, הנה מבואר בכ"מ²⁵ שם שאנו אומרים שהכלים הם בראיה יש מאין אין הכוונה יש מאין ממש, כ"א זה דוקא לגבי האור, מפני ששורש הכלים מהרשימה שהיא בח"י הгалם ולכן גם מציאותו הוא באופן שמקורם בהгалם, ולכן לגבי האור הם כמו בראיה יש מאין, אבל לגבי הרשימה הם גילוי הгалם, א"כ מובן אכן אין הכוונה עולמות העליאנים כ"א העבודה בעוה"ז אתכפיא ואתהפה怯א. ואף שעכשיו הנה על ידי עשיית המצאות מוסיפים אוורות באצלות²⁶, וא"כ איך אנו אומרים שגם עכשיו עיקר הכוונה העוה"ז דוקא, הנה ע"ז מבואר

יא) בדורות ג' שיטות (נדפס בסוף ספה"מ"ץ להצ"ץ בזאה"ת עניינים ע' רנט ואילך). ועיין ד"ה ויידבר אלקייםacha"ד תרס"ד [סה"מ תרס"ד ע' רל ואילך (בhzצאת תשנ"ד – ע' פ ואילך)]. הגהות לד"הفتح אללי שבתו"א – תרג"ח [ע' ט ואילך]. ד"ה אדם כי קירוב תרס"ו [המשך תרס"ו ע' קצא ואילך].

(22) המשך ר"ה תרכ"ד – יצא לאור בשנת תש"י"א. ולאחריו נדפס בסה"מ תש"י"א ע' 4 ואילך (ראה שם ע' 37 וAILC).

(23) ראה גם סה"מ עזר"ת ע' קג.

(24) ראה סה"מ תרס"א ס"ע קעה ואילך.

(25) ראה דרוש ג' שיטות והגהות לד"הفتح אללי שבהערה יא. סה"מ תרס"א שם. ובכ"מ.

(26) ראה עין חיים שער לט (שער מ"ן ומ"ד) דרוש יא סימן טז. תニア קונטרס אחרון קנה, א. ובכ"מ. וראה מקומות שבהערה הבאה.

יונ"ד שבט, ה'תשי"א

אדמו"ר מהר"ש²⁷) שאורות אלו באצ"י הם שם כמוניים בקופסה, כי איןם בשביל אצ"י, כי אם לצורך עולם התהחותן ואינם מתגלים באצ"י. וזהו מה שմבادر אדמו"ר נ"ע²⁸) בעניין מה שאאל' שהכוונה הוא בשביל עולמות העליונים הויאל ולهم ירידה מאור פניו ית', שהפי' בזה הוא דועלמות, עליונים עניינים גילויים שהוא ירידה וגם שהעצמות מובדל מענין הגילאים, אלא ה��ילת הוא עוה"ז התהחותן, שכ' עליה ברצונו ית' להיות נח"ר לפניו ית' כד אתכפיא סט"א²⁹ ואותהPCA החשוכה לנהורא³⁰, כמו שmbادر בהמאמר³¹, שכ' העבודה הוא להפוך השותות לדעוי' לשנות דקדושה, ועי"ז נחת רוח לפני שאמרתני ונעשה רצוני³², ועי"ז ממשיכים שי"י לו ית' דירה בתהותנים³³, כמו הדירה הריאדם דר בה בכל עצמותו ומהותו³⁴, הנה כמו' הוא בתהותנים שהם דירה לו ית', הכוונה שמשיכים לא רק גילויים כ"א נמצאו בהם עצמות א"ס ב"ה. וזהו תכלית בריאות והשתלשות העולמות.

ו) **והנה** בסיום המאמר³⁵ מבادر, אשר להיות כי מה שעיקר שכינה בתהותנים, הנה עיקר הגילוי מזה הי' בבית המקדש, הנה זהו הטעם שהמשכן הי' מעצי שטים דוקא, מפני שהכוונה הוא להפוך השותות לדעוי' און דעם קאך פון נפש הבהמית לשנות דקדושה, וכמארוז"³⁶ אהני' לי' שטותי' לשבא, עבודה ובטל שלמעלה מטעם ודעת. והנה כל העניינים שתבע מאתנו כ"ק מוע"ח אדמו"ר וכמו'כ שאר הנשיאים קיימו

יב) בד"ה פור נתן תרמ"ב²⁷. ועיין הగהה שני' בתניא פ"מ. ד"ה ארדה נא, תרנ"ח [סה"מ תרנ"ח ע' לג].

יג) ד"ה מצויה משתקע, תרע"ח [סה"מ תרע"ח ע' קיב ואילך]. ועייג"כ ד"ה ארדה נא, תרנ"ח [סה"מ תרנ"ח ע' לח].

(27) בהמשך מי יתנק תרמ"ב פרק יד (סה"מ תרמ"ב ע' שיג). והוא מיסוד על ד"ה פור נתן במאמרי אדמו"ר הוזן הנחות הר"פ ז"ל ע' נדננה. ועם הගות — אויה"ת במדבר ח"ד ע' א'תפז ואילך.

(28) בתניא פכ"ז ובלקו"ת ר"פ פקדוי מצין לזהר ח"ב קכח, ב (ובלקו"ת שם מצין גם לזהר שם סז, ב. וראה גם שם קפדר, א). וראה גם תו"א ויקhal פט, ד. לקו"ת חוקתסה, ג.

(29) ראה זהר ח"א ד, א.

(30) פרק ג ואילך (סה"מ ה'ש"ית ע' 114 ואילך).

(31) זוז"כ ופרש"י ויקרא א, ט. ועוד.

(32) וראה מאמרי אדמו"ר הוזן תקס"ה חלק א ע' חפט (עם הגות וכו') — אויה"ת שה"ש חלק ב ע' תרעת ואילך. אויה"ת בלק ע' תתקוץ ואילך. סה"מ תרלה"ה ח"ב ע' שנג. תרס"ב ע' שללה. המשך תרס"ו ס"ע ג. שם ע' תהמה.

(33) פרק ה (סה"מ ה'ש"ית ע' 117-18).

(34) כתובות יז, א.

באתי לגני

זה בעצם, והוא עד דרוז"ל עה³⁵ פג' מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות ולשמורין, וכן מה שהוא מצווה לישראל הוא עושה, ועד"³⁶ הוא בהוראות נשיאינו שמה שתבעו מהמקורדים ושיכים אליהם הנה הם בעצם קיימו ועשו כן. ומה שגילו לנו שקיימו זה, הוא כדי שייהי לנו יותר נקל לקייםם. וכמו בהענין דאהבת ישראל שיש בזה כמה וכמה סיפורים מכוא"א מהניסיאים. ולדוגמא מכ"ק אדמור"ר הוזן שהפסיק³⁷ בתפילהו והלך וקצת עזים ובישל מפרק והאכיל בעצמו ל يولדה, מפני שלא היו אנשים שם בבית. מכ"ק אדמור"ר האמצעי, איך שנכנס אליו אחד ליחידות והתאונן על העניינים שאברכים מתחאונים עליהם. וגללה אדרהאמ"ץ את זרוועו וא"ל הלא תראה שצפדי עורי על עצמי גו³⁸ וכ"ז הוא מהח"ג שלך³⁹. אשר מובן הפלאת ורוממות מעלה כ"ק אדמור"ר האמצעי בכלל ובפרט мало שיכים לעניינים כאלו, ומ"מ הי' ההתקשרות עמם כל כך עד שמצד העניינים שלהם שהיו שלא כדבאי למחרוי, فعل עליו חילשות הבריאות ביותר, עד שצפדי עורי על עצמו. מכ"ק אדמור"ר הצעץ, איך שהלך קודם התפלה ללוות גמ"ח לאיש פשוט שהי' נוגע לו בפרנסתו⁴⁰. מכ"ק אדמור"ר מהר"ש, שפעמי"ו נסע ביחס מקווארט לפאריז ונפגש שם עם אברך אחד ואמר לו: יונגערמאן יין נסן איז מטמתם המוח והלב, זיין א' איד. והלך האברך לבתו, ולא שקט עד שבא לכ"ק אדמור"ר מהר"ש, חזר בתשובה ויצאה ממנו משפחת יראים וחודרים. אשר ידווע שאצל כ"ק אדמור"ר מהר"ש הי' הזמן יקר במאד, עד שגמ אמרית החסידות הי' בקיצור, ובזמן ידוועים הנה בשעה השמינית בבוקר הי' כבר אחרי התפלה, ובכ"ז נסע נסעה

יד) שמות רבה פ"ל, ט. ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג. — וזה אתדל"ע שקדמה לאתדל"ת, קדשו במצוותו ואח"כ כל השונה כי הקב"ה שונה כנגדו, ציצית שלמטה מעוררים ציצית שלמעלה בתו"ש אורות וכור, באתדל"ת אתדל"ע³⁶. והוא מש"כ בפנים וכן מה שהוא כי. ועיין תורא ביאור לד"ה כי ערך מקו"ח [לה, ג], ובכ"מ.

(טו) ס' התולדות מהר"ש ע' עז בארכחה⁴¹.

(35) תהילים קמז, ט.

(36) וראה סה"מ תרול"ז ח"ב ע' שכז.

(37) וראה חור"ם — רשיימת היומן ע' שסא. ושם'ג.

(38) ע"פ איכה ד, ח.

(39) וראה בית רבי ח"ב רפ"ג בהערה.

(40) וראה סה"ש קץ ה"ש"ת ע' 98. סה"מ תש"א ע' 153. אג"ק אדמור"ר מהרי"ץ ח"ד ע' תקכט.

(41) נדפס גם בספר השיחות תש"ה ע' 30 ואילך. וראה גם אג"ק חט"ו ע' קצט.

יונ"ד שבט, ה'תשי"א

רחוקה ושזה שם משך זמן בשליל אברך כו'. מכ"ק אדמור"ר נ"ע בתחילת נשיאותו, אשר גזרו אז גזירה חדשה והי' צריך לנטרע ע"ד זה למסקבה. ואמր לו אחיו הגadol הרוז"א נ"ע, הזמן יקר אצלך ואין אתה יודע היטב שפט המדינה⁴² (הרוז"א hei מלומד בשפות) וגם אתה צריך לחפש היכרות, ולכן אסע בעניין זה כפי הוראותיך. אבל כ"ק אדמור"ר נ"ע לא הסכים ע"ז ונסע בעצמו והצילה. וכן ישנמ מה סיפורים מכ"ק מוו"ח אדמור"ר אורות השתרדתו לעשות טובה ואפלו לאיש פרטוי, ברוחניות או בגשמיות. והניח את עצמו ע"ז, לא רק הגשמיות שלו כ"א גם הרוחניות שלו, אף שהוא שהי' מטיב עמו הנה לא זו בלבד שלא הי' כלל בסוג של חברך בתורה ומצוות⁴³ אלא שהי' שלא ערכו כלל.

ז) **והנה** ע"י אתכפיא ואתהPCA לשיטות דקדושה ע"ז ממלאים כוונת הבריאה, שהיא להיות לו ית' דירה בתחוםים, וזה שע"י אתכפיא ואתהPCA נעשית דירה בתחוםים, באתי לנני, הוא במדriga יותר נעלית מקודם החטא. דכמו בסותר בנין הקודם ע"מ לבנות, הרי פשיטה שבנין החדש צ"ל במדריי יותר נעלית מבנין הקודם, כמו"כ מוכרא למך שע"י אתכפיא ואתהPCA נעשית דירה במדriga יותר נעלית, וכמבואר בהמאמר⁴⁴ דעתך אתכפיא סט"א אסתלק יקרא יעקב"ה בכולו עליין²⁸, היינו האור שהוא בכולו עלמין בשוה. ואף שהלשון בהמאמר הוא אור הסובב כ"ע, מ"מ אי אפשר לומר שהכוונה הוא שנמשך אור שהוא בוגדר העולמות אלא שהוא סובב ומקייף עליהם, אלא הכוונה שנמשך אור נעה שאינו בוגדר עולמות כלל. ולכן קורא לגilioori אור זה בשם אסתלק⁴⁵. ולכן גם פטירת צדיקים נק' בשם הסתלקות, כי הסתלקות הוא גilioori אור נעה ביותר. דינה יש ב' אגרות באגה"ק⁴⁶ שמבארים עניין ההסתלקות. ובאגורת הב' עניין ההסתלקות מבואר שם בעניין פרת חטא. דהענינים הנעים בפנים אין יכולם לבורר גקה"ט, כ"א עניין הנעשה

(42) ראה אג"ק כ"ק אדמור"ר מוהרש"ב ח"ד ע' רמה: השפה המדינה חסרה לי. וברשימה כ"ק אדמור"ר מוהרי"ץ שם בשואה: הוד כ"ק אדמור"ר הרה"ק, הבין בשפט המדינה היטב, ולא הי' צריך למתרגם כלל, גם בדברים עיוניים כשהיו קוראים לפניו בשפט המדינה הי' מבן, אך לא חפץ בשפה זו .. ושאלתיו מדוע אינו מדבר בשפה הרוסית .. עניין ג' טעמי כו. עי"ש.

(43) ראה תניא פרק לב.

(44) פרק א (סה"מ ה"שיות ע' 12-111).

(45) ראה תומ"א ויקהיל פט, ד.

(46) סכ"ז-כח.

באתי לגני

בחוץ דוקא, פרה הנعشית בחוץ. ולזה מדין מיתם של צדיקים.⁴⁷ והנה עתה אין פרה אדומה, כי מפני חטאינו hei צ"ל דוקא גלינו מארצינו⁴⁸, אבל ארע סילוקן של צדיקים. והנה בענין סילוקן של צדיקים יש בזה ב' מארז"⁴⁹: שcolaה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלקינו. קשה סילוקן של צדיקים יותר מהורבן בהמ"ק. אשר ע"י כל זה אסתלק יקרה דקוב"ה. ופי עניין הסתלקות פירשו כל הרבאים⁵⁰ כ"ק אדמור"ר הוזן, כ"ק אדמור"ר האמציע, כ"ק אדמור"ר הצע, כ"ק אדמור"ר מהר"ש, כ"ק אדמור"ר נ"ע וכ"ק מו"ח אדמור"ר, שאין הכוונה בפי תיבת הסתלקות שהוא עלי' למעלה ח"ו, כ"א הכוונה שהוא נמצא למטה אלא שהוא בבח"י רופמות. וזה תובעים מאתנו, דור השבעי לכ"ק אדמור"ר הוזן, וכל השבעין הביבין, אז הגם אז מיהאט דאס ניט פארדיינט און ניט אויסגעהארעוזעט, מ"מ כל השבעין הביבין והעבודה דור השבעי הוא להמשיך השכינה למטה ממש. להפוך השtotות דנה"ב, אשר ידע אינש בנפשי⁵¹ אז ערד האט דאס, און דעת קאך פון נה"ב וואס ערד האט דאס און אפשר אמא נאך נידעריקער, לעשות מזה ולהפוך את זה לשtotות דקדושה.

ח) **וזהו** עניין צדקה דאתפטרא⁵², דאף שכבר היו כמה העלומות והסתלים וכמה קושיות וענינים בלתי מובנים, הנה כל זה לא הספיק. ובכדי שייהי אסתלק יקרה דקוב"ה בכולו עלמין, hei ג"כ עניין סילוקן של צדיקים, שהה קשה לא ורק בחורבן כ"א יותר מהורבן. ותכלית הכוונה הוא שע"ז יהיו אסתלק יקרה דקוב"ה. וזה תובעים מכל אחד מאתנו שידעו אז מגעפינט זיך אין דור השבעי, שכל מעלה השבעי הוא שהוא שביעי לראשן, שהנחת הראשון hei שלא חיפש לעצמו כלום ואפילה לא מס"ג. כי ידע שכל עניינו הוא כמו"ש ויקרה שם בשם הווי אל עולם. ודוגמת הנחת אברהם אבינו שהוא — געקומען אין איזעלכע ערטער וואס מיהאט דארטן ניט געוואו Ost פון גטליקיט, ניט געוואו Ost פון אידישקייט און ניט געוואו Ost אפיי פון אלוף בית און זייןנדיק דארטן האט מען זיך אפגיליגט און א זיט, און אל תקרה ויקרה אלא ויקריא,

טז) ר"ה יח, ב. איכה ובה א, לו.

(47) מו"ק כה, רע"א. ירושלמי יומא פ"א ה"א.

(48) ע"פ תפלה מוסף דיו"ט.

(49) תוו"א ויקהל שם. אוח"ת שלח ח"ו ע' איתשפא. סה"מ תרע"א ע' קנו וายיך. ועוד.

(50) ראה זהר ח"ג עא, ב. נתבאר באגה"ק שם (סימן זיך וביאורו).

י"ד שבט, ה'תש"א

וידעוע⁵¹ שבhalbimum במדת אל תקרה, שתि הקריות קיימות. וגם בזה הרוי מפורש בחושב"כ ויקרא. מ"מ צריך לידע איז אויב ער וויל אים זאל איניגין דער ויקרא, מווז זיין דער ויקרא. דארפסטו זעהן איז יגענער זאל ניט נאר וויסן נאר אויך אויסרופען. הגם איז בין איצט האט יענעער ניט געווואסט פון גארנטיט, אבער איצט דארפסטו זעהן איז ער זאל שרייען אל עולם, ניט אל העולם⁵², היינו שאלקות הוּא עניין בפני עצמו ועולם עניין בפני עצמו, אלא שאלקות מושל ושולט על העולם, כ"א שעולם ואלקות הוּא כולה חד.

ט) **ואף** כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לאמר, עבד עבודת אברהם אבינו, מ"מ אפס קצחו שיין לכוא"א ומהויב בזוהי) וניתנו לו הכהות על זה ע"י ההנאה שהראנו הראשן וממנו ואילך עד, ועד בכלל, ההנאה שהראנו כ"ק מו"ח אדמור"ר, שהם סללו את הדרך וננתנו לנו כחות על זה. וזהו גופא החביבות דדור השביעי שכינה הכהות ניתנו ונתגלו בשביבנו. וע"י העבודה באופן כזה יומשך עיקר שכינה למטה בעוה"ז הגשמי והחומי, ויהי עוד במדרי⁵³ נעלית יותר גם מקודם החטא, וכמ"ש⁵⁴ במשיח ונשא מאי יותר מאדם הראשון ואפיל'ז⁵⁵ כמו שהיה קודם החטא⁵⁶. וכ"ק מו"ח אדמור"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם⁵⁷, והוא מהולל משעינו מדוכא מעונתינו⁵⁸, הרי כשם שראה בצרתנו, הנה במהרה בימינו ובגעלה דיין יגאל צאן מרעיתה מגנות הרוחני וגנות הגשמי גם יחדיו, ויעמידנו בקרן אורחה. אבל כל זה הוא עדין רק גילום, ועוד יותר — שיקשר ויאחד אותנו במחות ועוצמות א"ס ב"ה. וזהו פנימיות הכוונה של ירידת והשתלשות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים שע"ז יהיו אסתלק יקרה דקב"ה.

יז) ראה לקו"ת ס"פ תבואה [מב, ד. מג, ג]. סדרה אנכי ה"א תער"ג [המשך תער"ב ח"א ע' רנץ].

יח) ראה תור"א ר"פ ווארנה, א[ר] וס"פ ויצא [כב, סע"ג ואילך].

יט) ראה לקוטי תורה להאריזיל פ' תשא. ס' הלקטומים פ' שמות. ולכארה צ"ע מס' פ"ז הובא בלקו"ת שה"ש בסופו [נא, ג].

(51) הילכות אלי סימן ג. ועוד.

(52) ישע"י נב, ג.

(53) ראה גם סה"מ תROL"ה ח"א ס"ע רסה ואילך. תורה"ץ ע' ר.

(54) ישע"י נג, ד.

(55) שם, ה.

באתי לגני

וכשישציאנו מהгалות ביד רמה⁵⁶ ולכל בני ישראל יהיה אור במושבותם⁵⁷ יחי' או ישיר משה ובנו'י גו'⁵⁸ הו' ימלוך לעלום ועד⁵⁹, (וכמו שהוא בנוסח התפלה) וגם בלשון תרגומי הוי מלכותי קאים לעלם ולעלמי עליmia. ומסייםים והי' הו' למלך וגוי' הו' אחד ושמו אחד⁶⁰, שלא יהיו חילוק בין הו' ושמו⁶¹, שכ"ז נעשה ע"י סילוקן של צדיקים, שקשה יותר גם מחורבן בהמ"ק. וכיון אז מאיין שווין די אעלע ענינים דורכגעגעגען, הנה עכשו אין הדבר תלוי אלא בנו — דור השביעי. ונזכה זעהנ'יא זיך מיטין רביין דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים⁶², והוא יגאלנו.

(כ) ראה לקו"ת שה"ש ד"ה הנך יפה רפ"ב [יג, ד].
(כא) ראה ס"ס חסידים (הובא בגלין הש"ס לכתבות קג, א). במדב"ר פ"ט, יג.

(56) ע"פ לשון הכתוב — בשלח יד, ח.

(57) ע"פ לשון הכתוב — בא, כג.

(58) בשלח טו, א.

(59) שם, יח.

(60) זכריו יד, ט.

(61) ראה פסחים ג, א.

(62) תוכן ביטוי זה — נתבאר בשיחת מוץש"ק פ' בא, יו"ד שבט תשל"ז קרוב לסתופה.

וליהבין דיווק הַלְשׁוֹן עֶקֶר שְׁכִינָה, באוט א' של הפה אמר, מבאר הרבי בהרחבה³, על פי באורי כל רפוטינו נישאינו, שהכוונה ברכרי המדרש שעקר השכינה שרתת בעולם זהה מתחתו, בעת הבראה ולאחר מכאן במתן תורה ובתקימת המשכן, היא לא רק לרשות השכינה המדרשת במקומות אחרים,

אללא לירגנה הגבואה בירור - "עקר שכינה":

אללא הַכּוֹנָה (באנו, בענין "עקר שכינה"), היאocabior ארמו"ר הזקן והרבי הרש"ב אותם מביא הרב במאמר על האור של מעלה מעולמות, שרש האור שמאיר בעולמות, כי שהוא עדין ברמה הגבואה בותה, שהוא קלול ומאהרocabior האין סופי של הקדוש ברוך הוא שלפני האצחים' [=בכ"ש שהעלם אינו יכול לקבל את אור וחס המשמש לאמן ונרטיק, כד העולם החמורי אינו מסוגל להכיל את האור הרוחני האין סופי של הקדוש ברוך הוא, ולאן לפניו הבריאה ה' צמ"ס' את האור שלו], והוא הגנרא עקר שכינה, ואו וה הוא שהAIR בעולמות בתקילת הבריאה, וכן בעת מתן תורה ובתקימת המשכן.

קיצור: בעת מתן תורה ובתקימת המשכן חורה עקר השכינה לשרות בעולם, ועל כן נאמר "באתי לנו". ובכררי המדרש עקר שכינה הבינה לדרכנה.

בגנדי עמדו שבעה צדיקים והוריו הארץ.

וכא אמרה הורידה משבי לששי.

עמד יצחק והורידה משלי חמיishi.

עמד יעקב והורידה מרבעי לשלייש.

עמד לוי והורידה משלישי לשני.

עמד קחת והורידה משלישי לשני.

עמד ערום והורידה משני לאחד, שהוא ראשון.

עמד משה והורידה לאחד.

אמר רב יצחק:

הדא הוא דכתיב: (תהלים ל"ז) צדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עלייה.

?

הרשעים מה עשו?

תלויין באור, כי לא השכינו שכינה לאארץ.

אבל הצדיקים השכינו שכינה לאארץ.

מה טעם צדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עליה?

ישכינו לשכינה עליה.

שכון עד ודורש שמו.

ואיתת שורת שכינה עליה?

בימים שהוקם המשכן, שנאמר (במדבר ז') ויהי ביום כלות משה לחייב את המשכן.

3. לשילימות הענין, מומלץ לולמודו במקורה, כאמור המלא.

4. ראה תנייא, שער היהוד והאמונה ר' ד.

מזכיר הדבר המטהחיל "באתי לנו", וזה שבט חשי"א

אות א. באור בונת הלשון "עקר שכינה"

פותח בכור קורת מורי ותמי ארמו"ר במאמריו ליום הסתלקות, וזה שבט ה"שי"ת: בשיר השירים נאמר "באתי לנו אהתי בלה", ואיתא במדרש רבה (במקומו), המדרש מסביר את בונת הפסוק, המברר על יום הקמת המשכן בו שורה השכינה בעולם (כגון אמר "עשו לי מקדש ושכני בתוכם"), בرمישך למtan תורה (בו נאמר "וירד ה' על הר סיני"), ונפעלה התאזרחות של עם ישראל עם הקדוש ברוך הוא ("אהתי בלה") -

شمפק שלנן אין כתיב כאן אללא לנו, הרי שאין הכוונה לסתם גן, אללא לנוני - מקום החהפה ועקר דרכו של החתן, למקומות שהיתה עקרית בתקלה, בלילה, שבויים זה, בו יירה השכינה לעולם, הקדוש ברוך הוא אומר בביבול "באתי לנו" - חזרתישוב לשירות ולשכנן במקומות העקרית, שלוי, בין דעקר שכינה בתקהונים היהת, שבתקילת הבראה שרתה עקר השכינה בעולם כהה התקה, עד כאן לשונו של המדרש.

1. פירוש יפה קול לשיר השירים הרבה.

2. המדרש המלא:

"באתי לנו",

אמר ר' מנחם חתניה דר' אלעוז בר אבונה בשם ר' שמעון בר יוסנה: באתי לנו אין כתיב כאן, אלא לגינוי, לגינוי, למקום שהיה עיקרי מתחלה, ועקר שכינה לא בתקהונים היהת? הדא הוא דכתיב: (בראשית ג') וישמעו את קול ה' אלהים מתחרך בגין.

אמר רב יצחק:

מהלך אין כתיב כאן, אלא מתחלה, מקוף וסליק מקוף וסליק. הטה אדם הראשון ונתקלה לרקייע השני.

חטא איש נתקלה לרקייע השלישי.

חטא דור המבול נתקלה לרקייע הרביעי.

חטא דור המגדל סתקלה לרקייע חמישי.

חטא אושי סתום נתקלה לרקייע הששי.

חטא המגידים במאי אברם נתקלה לרקייע השביעי.

ובמו שבעננו החטא, הרי עקר החתאים היה חטא עז תרעת, שחרי על ידי חטא עז תרעת היה נתינת מקום לשאר החתאים שבאו לאחר מכן, בין שלפני כן לא היה כלל מציאות ואפשרות של חטא בועלם, ולכן חטא עז תרעת היה נחassoc בספה ונורם להחתאים רקון ואנוש וכו'.

במו בן הוא בפעלת החטא, הפלוק של השכינה שנעשתה על ידי החטא, הנה עקר הפלוק הוא מה נסתלק על ידי חטא עז תרעת מעולם היה התחתון דוקא.

רביהם שעיקר השראת השכינה בתקתוים הוא בעולם תהה דוקא, תהה במו בן הוא בחפלוק - שעיקר הפלוק הוא מה שנסתלקה מהארץ דוקא, שה נעשתה על ידי חטא עז תרעת, שעיל ידי זה נסתלקה השכינה מארץ לרקיע,

ויהו גם בן הטעם שאיןינו מארף (במה אמר של שנת תש"י) חטא עז תרעת עם החתאים רקון ואנוש וחושב זה בפני עצמו⁶, לפי שהחתאים רקון ואנוש נסתלקה השכינה מרקיע לרקיע, מה שאין בו בחטא עז תרעת שנסתלקה מארץ לרקיע, בלבד ואת שחפלוק מהארץ, זה בערך נגע לנו, הנה ויהו גם עקר עניין הפלוק.

(וממשיך הרב היר"ץ במאמר להbias את דבריו המהרש): ואחר בה עמדו וצדיקים והוריד אט השכינה למיטה, אברם וכח והורד את השכינה מרקיע ולו כי (ומפקар בזה ומסים) עד כי משה שהוא השבוי (ובכל השבעין חביבין?) הזרידו - אט גלי השכינה למיטה באיז.

⁶. ובולשונו: "עוקר השכינה בתקתוים היה, ועל ידי חטא עז תרעת נסתלקה השכינה מרקיע א' לב' וכו' .".

⁷. דברי המהרש (ויקרא רבא כט, יא):

"כל השבעין חביבין לעולם - לעלן (למלילה) השבעי חביב (וכאן מונה המדרש שבעה

הגבולה ביזה, שלוש האור כפי שהוא עליין באז אין סוף שלפי העמיצים. באז הפאה יברא הרבי חיקן ידע או רזה לשירות.

אות ב. באור בונת הלשון "בפתחתוניכם היהת"

ב) והנה זה דעך שעיקר שכינה בתקתוים היהת, מבואר מהມדרש בתקתוים קאי - הפינה היא לא על הульמות הרותניים העלונים מהם בבחינות/תקחותן רק בינם לעולמות הגבוזים מהם בסדר ההשתלשלות, [=אחר הצלומות, יורד האור מפורה לפורה, והוא ומצטמץ עד שמאור בעולם שלו. כל ירידת פורה מורה על עולם או ספריה ביהם האור האלקי הוא במדרנה פחותה יותר מאשר בפורה התקומית. אך מצד שני, כל המדרגות קשורות ומשתלשלות אחת באה כל הצליות קשורות ומשתלשלות אחת מהשנית]. אלא דוקא, על עולם הזה הגשמי, שבו היא תכילת מטרת הבריאה (במאמר רבותינו זכרום לרכה נתואה הקדוש ברוך הוא להיות לו דירה בתקתוים⁵).

ובמו שמאור במדרשי דעל ידי חטא עז תרעת נסתלקה השכינה מארץ - המוקם בו שרהה לפני החטא - לרקיע, ועל ידי מפן תורתה על הר סיני היא חורה לשורות באיז - באתי לגני לנגוני.

בעה מבאר הרב שביבון שתכליות הכל היא "דריה בפתחתוניכם", הרי שעיקר הענן של - סлок השכינה על ידי החטא, ומגניר, חזרה השכינה על ידי עבודה הצדיקים - הוא הסתלקות מהארץ וחזרה לאיז:

ועיקר הפלוק שנעשתה על ידי החטא הוא בחטא עז תרעת דוקא.

⁵. תניא ריש פרק לג' על פי מדרש תנומה לפרשנת שא.

**בעולם היה התקהנו, בין שיבאן היה תכלית מטרת
הבריאה.**

אך אחר חטא עין הדעת, נסתלקה השכינה מהארץ (ונמשם דלבה וסתולקה למעלה, על ידי שאר החטאים, עד לרקיע השמיים). ועל ידי שביטה הצדיקים, יודה שוב מךען לרקיע, במשך שבעה דורות, עד שםשה, שהוא השמיים ו"כל השמיים חביבין", זכה והורידה למטה הארץ, בעת מתן תורה.

אות ג. מעלהו של הדור השביעי

ג) על דבריו המדרש "כל השמיים חביבין", נתנו לשאול: מיה קדם למטה, האם בין שתרכרים או הם מונה המדרש (ולגמה, משה השביעי באבות, ודור השביעי בבנוי של יש) הם חביבים מצד עצםם, שכן נקבע מושגים שהם ידיו השביעיים - שהוא מספר שמסמל את החביבות והחשיבות שלהם,

או שהוא שהם שבעיים (ולגמה, זה שימושה הגיע בפועל לעולם בהור השביעי לאבות), לא רק מעד על החשובות שלהם אלא וצר את החשובות
וחביבות המידרת? על אף עונה הרב:

והנה מלשון רבותינו וברונם-לברכ'ה וכל השביעין חביבין ולא כל החביבין שבעין, מובה מוה שעקר המעללה הוא זה שהוא שבעי, ומפני זה שהוא שבעי מצד זה הוא חביבות,

הענין הזה מוביל אותנו למסקנה הבאה (הרומות לא רק לדורו של משה, אלא גם לדור שלאן, הדור השביעי לרבותינו נשאיינו, ובפי שיבאר בהמשך האות):

הינו שביבתו אין מצד עניין הבלתי

8. עד החקירה לגבי סימני כשרות, האם הם סימנים שרק מיידם על השרות, או שהם גורמים ומהווים סיבה לשירות. ראה מחלוקת רשי ותוספות, הולין ריש סא, א, ועוד.

הערך עניין המכשכה שנפעלה במשך שבעת הדורות הוא על ידי משה, שחרי משה רוקא הזרדו? למטה בארי,

הכשם שבענין הפלוק מלמטה למעלה תרי העקר הוא בחטא עין הדעת שסתולק מהארץ בנזיר לעיל, הנה במו בן הוא בעניין המכשכה מלמעלה למטה, ערך עניין המכשכה הוא למטה בארי רוקא,

دلבד ואת שהמכשכה למטה בערך נוגע לנו, בין שאנו נמצאים כאן, למטה בארי, הנה והוא גם ערך עניין המכשכה, בין שהתקלית היא כאמור לעיל, רוקא באן, בעולם היה התקהנו, וזה געsha על ידי משה רוקא.

והטעם לזה שרוקא משה זכה להזיד השכינה למטה, מבאר בהמאמר במקורה, כי כל השביעין חביבין וכפי שנטיף ונלמד באות הباء.

קצתו: אחר שנקבר שעקר השכינה הוא שרש הדאור שלפני הגמצומים, הוסיף הרבי ובאר שאור זה ירד לשות, לא בעולמות הדלילים, אלא רוקא

רקיום): שמים ושמי השמים ורקיע ושחקים צבור ומעון, והשביעי הוא) ערבות, ותחב תחלים סח, (ה"סלו' לרוב בערובות ביה שמ"ו) – ומכאן שהשביעי הוא החביב, וכן בדברים הבאים המפורטים במדרשו. באורות שביעית חביבה (וכאן מונה המודרש שבע אורות); אך אמתה רוקא גיא ציה שיש, (והשביעית היא) תבל, וכתיב (שם ט, ט) "זהו ישופוט תבל בצד ימין לאומים במישרים".

בדורות שביעית חביב (וכאן מונה המודרש שבעה דורות); אום שת אושקינן מהלאל רוד, (והשביעי הוא) חנוך, וכתיב (בראשית ה, כד) "יתהלך חנוך את הא-להים".

באבות שביעית חביב (וכאן מונה המודרש שבעה צדיקים, והשביעי הוא) האות; אברהם יצחק יעקב לוי קהת עטם, (והשביעי הוא) משה, וכתיב (שמות יט, ג) "ומשה עלה אל הא-להים".

במלכים השביעי חביב (וכאן מונה המודרש שבעה מלכים); שאול איש בשות דוד שלמה רחבעם אביה, (והשביעי הוא) אסא, וכתיב (שם ב, י) "ויקרא אסא אל הא".

בשנים שביעי חביב שנאמר (שמות כ, י) "והשביעית תשפטנה ונשתתח".

בשיטין שביעי חביב שנא' (ויקרא כה, י) "ויקודתם את שנת החמשים".

בימים שביעי חביב שנאמר (בראשית ב, ג) "ויברך א-להים את

יום השביעי".

בחדשים שביעי חביב שנא' "בחדר השביעי באחד לחדר".

עוד (אף דלא אורה אין זה נוגע שם לנוּפַת העניין) דאָפָן הַמְסִירָתָן נֶפֶשׁ שְׁלֹו, של אברהם אָבִינוּ, היה שֶׁלָא חַפֵּשׁ מְסִירָתָן נֶפֶשׁ, אלא מסר בפועל את נפשו, כפי שיבואר מיד.

שְׂחוּוּ הַחֲפֵשׁ בֵּין הַמְסִירָתָן נֶפֶשׁ דָאָבָרָהּ אָבִינוּ לְהַמְסִירָתָן נֶפֶשׁ דָרְבֵּי עֲקִיבָּא, דָהַמְסִירָתָן נֶפֶשׁ דָרְבֵּי עֲקִיבָּא הִיא וְאָם עַד הָאָט בְּעוֹבְטָמָן, שְׁהָאָחָשָׁנָה מְסִירָתָן נֶפֶשׁ, וכַּפֵּי שָׁאָמָר לְתַלְמִידִיוֹ¹⁰ "מַתִּי יָבֹא לִיְדֵי וְאַקְמִינֵי", מה שָׁאַיִן בָּן בָּאָבָרָהּ, הַגָּהָה מְסִירָתָן נֶפֶשׁ שְׁלֹו היה בְּדַרְךָ אָגָּב.

דָאָבָרָהּ יְדֹעַ שְׁעַךְ הַעֲבֹדָה הִיא בְּמוֹ שְׁבָתוֹ וַיָּקָרָא שֵׁם בְּשֵׁם חִוִּי, אֶל עַולְם, וַיֹּאמְרוּ עַל כֵּה חַכְמִינוּ וַיְכוֹנוּ לְבָרְכָהּ "אֶל תְּקַרְאָ וַיָּקָרָא אֶלְאָ וַיָּקָרָא", או יְעַנְצֵר וְאֶל אַיִד שְׁרִיעָן, שָׁאָבָרָהּ לֹא רַק קָרָא בְּעַצְמוֹ בְּשֵׁם הַ, אֶלְאָ פָעַל שְׁגָם הַוּלָת וַיָּקָרָא וְבָרְכָהּ בְּשֵׁם הַ, וְאֶל נַצְרָה לֹהֵה בְּדַרְךָ אָגָּב מְסִירָתָן נֶפֶשׁ, הַנָּהָגָם וְהַיָּשָׁנוּ, וכַּפֵּי שְׁהָיָה בְּפֶעַל שְׁנוֹמָרָה הַשְּׁלִיךְ אָוֹתוֹ לְכַבְּשָׁן הָאָשָׁן בְּגַלְגָּל נְפָזָן הָאָלָילָם, אֶל אָבָרָהּ לֹא חַפֵּשׁ אֶת הַעֲנִין שֶׁל מְסִירָות נֶפֶשׁ, בְּעַבְדָּה בְּפִנֵּי עַצְמָהּ].

וְכֵל בְּךָ גָּדְלָה מְעֻלָּת עַבְדָּתוֹ שֶׁל אָבָרָהּ אָבִינוּ וַיְמִסְרָתָן נֶפֶשׁ שְׁלֹו, עד אֲשֶׁר גַּם מְשָׁה - מה שְׂבָחָה שְׁגָתָנָה תֹּזֶה עַל יְדֵי הָאָמָּה עַבְדָּתוֹ שֶׁל אָבָרָהּ אָבִינוּ, מְתֻעָם בַּיְמִינָה חַבְיבָּן, שְׁמָשָׁה הִיא שְׂבִיעִי לְאָשָׁן.

10. כמסופר בגדרא (ברכות ס, ב): "בשעה שהוציאו את ר' עקיבא להריגה מן קריית שמע היה והוא סורקן את בשרו במסירות של ברזל, והיה מקבל לעלו מלכחות שמיים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד-can? אמר להם: כל מי היה מצער על פסק זה, "כל נפשך", פוביל נוטל את נשמה, ואורתה: מתי יבוא לידי ואקימנו, ועכשו שבא לידי ולא קיימנו? היה מאיר באחד עד שיזכה נשמהו באחד".

11. לדברי הגמara (סוכה ז, ב): "וַיָּקָרָא שם בְּשֵׁם ה' אֶל עַולְם" (בראשית כא, לג). אמר ריש-ליקיש: אל תקרא 'ז'קראי' אלא 'ז'קريا'. מלמד שהקريا אברהם אָבִינוּ לשמו של הקב"ה בפי כל עבר ושב. כיצד? לאחר שאכלתם, והלו משל אלוקי עולםأكلתם. אָבָרָהּ, וכי משלוי אכלתם, והלו משל אלוקי עולם אכלתם. הַדוּ וְשַׁבְּרוּ וְרַכְבוּ לְמַיְשָׁר וְהַיָּה הַעוֹלָם".

בבחירתו רצונו ועבורה, כי אם בוהה שהוֹ שְׂבִיעִי, שְׂחוּ בָא מִצְדָּחָה תְּזִהֵר, וְכֵל זאת הַפְּהָה כָּל הַשְּׁבִיעִין חַבְיבָן.

כלומר, מי שנטזא בהור השביעי אָנוּ יכול לטען שאולי אָנוּ חַבְיב וְרַאוִי מִסְפִּיק בְּכָרֵי לְהַזְרִיר אֶת הַשְּׁבִיעִיה לְמִטְהָה בָּאָרֶץ, כי עצם היהתו בהור השביעי פועל בו את החביבות המיתר והופך אותו להיות ראוי לך.

ולבן זכה משה שנטנה תזרה על ידו, לא רק מצד החביבות האישית שלו, אלא במקור בינוֹ שְׂחוּ הַדָּרָר הַשְּׁבִיעִי לְאֶבֶות.

אך מצד שני עליינו לופר:

והנה באර בבוד-קרשת מורי וחמי אַרְמָוֵיד (בתחלת בואה לארטיקה) שנם בעניין דהשבעין חביבין נבר מעלה בראשון, שחררי כל עניין שְׂבִיעִי הִיא שְׂחוּ שְׂבִיעִי לְרָאשָׁן, ולא מעלהו של הדור הראשון, להו היתה מותנית מעלהו הדורות הבאים אחריו), לא היהת מותנית מעלהו של הדור השבעיע. [וכפי המשל שhabba הרבי מספר פעומים בוחם לדור שלגנו, שהוא ב'גַם עַל גַּבְּעָן' - מצד עצמו הוא 'גַם', אך הכוויות שלו נטש באות בהמשך לעובורה של כל הדורות רענקיים שקדמו לנו, וכןן דקאננו נטה להגילה, כמו הנם שנמצאה בגובה יותר ורואה למפרק רב יותר, מאשר הענק שהוא רוכב על כתפיו].

ובאר או מעלהו של בראשון באבות, שהווו אָבָרָהּ של משה הוא השביעי מפניהם, שְׂחוּ אָבָרָהּ אָבִינוּ, שהמעלה שלו היא מפניהם בפרשום והפצצת אלקות בעולם (בשונה מהדור השבעי שהמעלה שלו היא, כאמור, לא מפני בחורו ועבורה, אלא מצד עזם הוותן שְׂבִיעִי), ושהיתה עבורה בMESSIRAT נפש.

[וְרַבְּיִ דָרְיִי צ אָנוּ מִסְתַּפֵּק בְּוֹהֵדָין, ומוסיפה

9. ראה שיחות: י"ט כסלו תשכ"ה. אחרון של פסח תשמ"ב. ליל ג' דאג הסוכות תשכ"ג.ليل י"ב סיון תשמ"ג. ועדת.

לידע אשר במקומות גְדוֹלִים אל תעמד. ובכל מעלה השביעי הוא שהוא שבייע לראשון, או ערך קען דורך פיראן, שהוא יכול להשלים את עבדות ושלחות הראשונות ראל תקרה ויקרא אָלָא ויקרא, העבורה להפין ולפרנס אלקות בעולם.

ויהי החביבות דהשביעי שהוא זכה להיות הממשיך השכינה, ולא עוד אָלָא שטממשיך עקר השכינה, את שרש האור, כמبارך באות א. ועוד יותר שטממשיך את השכינה עד למטה הארץ, בתחותנים, כמברך באות ב.

בעית עסוק רביבי בהור שלגנו, הדור השביעי לרופתינו ונשיאנו, החל מארמו"ר רוקן:

והנה זה תובעים מבל אחר ואחר מאתנו דור השביעי, רבל השביעין חביבין, רעם היוות שהוא שאנחנו בדור השביעי הוא לא על פי חבירתנו ולא על יידי עבורתנו, ובמה עניינים אפשר שלא בפי רצוננו, מבל מקרים הנה בהלשׁון חביבין, שגמציים אנחנו בסוף זמן הגלות, המכונה בגמרא "עקבתא דמשיחא", ובזמן זה עצמו, אנו כבר מפש בסופו, בסיוומא רעקבתא, והעבורה שעלה היא לנו מדור המשבח השכינה, ולא רק שכינה כי אם עקר שכינה, ובתחותנים רוקן.

קיצור: מעלהו של הדור השביעי, דורו של משה, היא לא מצד בחורתו ועבorthו או רצונו, אלא מעזם העברה שהוא נבחר להיות השביעי – זה שטממשיך ומשלים את עבדתו של דראשון, עבדתו של אברהם אבינו שפרנס אלקות מתוך מסירות נפש ונרגם לכך שנם העברים והשבים יקראו בשם ה'.

וכך גם בדורנו, על כל אחד ואחת מאתנו, הנמצאים בדור השביעי, לפועל את העבורה המפלת עליינו להמשיכה את עבדת הדורות הראשונות, עד שנכח להזריד בפועל ממש את עקר השכינה לעולם הזה.

ונדר כדי כך שהקדוש ברוך הוא אמר לו (למשה) "במקום גְדוֹלִים (אברהם) אל תעמד¹²".

עתה שבים ועוסקים בחכבותו של השביעי: והנה אף כי גדרלה חביבות השביעי ואין זה בא לא על ידי בחירה ולא על ידי עבורה, כי אם פארטיקערהייט, 'מן הפוקן', מצד התולדה,

מבל מקום אין בזה הנבל שנאמר שנפלאת הוי, שערבר גנלא ומרום מאתנו ואינו שיך אלא ליטורי סגלה, כי אם על דרך שטמושא רתנא דברי אליהו (פרק ט ו פרשה כה) ומייבא ברא"ח (=דברי אלקים חיים, בינוי תורה החסידות) שבל ישראל ואפל עבד ואפל שפה יכולים להגיון לשירות רוח הقدس, וכל אחד ואחד מישראל חיב לו מר מתי גינו מעשי למששי אבותי אברהם יצחק ויעקב, ומפילה עליינו לעשות את העבורה הנדרשת מאתנו, בהיותנו בהור השביעי.

אלא שטמבל מקום דארבען ניט ויין גענארט בי זיה, אין צדק להתפס לרמיה עצמית, וצריך

12. כמוoba במדרשו הרבה רבה (דברים ב, ז): "ה' אלהים אתה החיות מהו ה' אלהים? אמר רבי יהושע בן קרחה בשני מקומות דימה משה את עצמו לאברהם ולא הוועיל לו כולם.

כיצד? אברהם קרא לו הקב"ה ואמר הנני שנאמר בראשית כב, א): "ויאמר אברהם ויאמר הנני". מהו הנני? הנני לכהונה הנני למלכות, וזה לכבודה וזה למלוכה. וזה להנאה מני שנאמר (תהלים ק, ד): "נשבע ה' ולא נים אהה חון לעולם דבריהם מלכי דzik" וכבה למלכות שנאמר (בראשית י, י): "אל עמק שהוא עמק המלך".

ואף משה בקש לעשות כן שנאמר (שמות ג, ד): "ויאמר משה משה ואני הנני" הנני לכהונה הנני למלכות. אמר לו הקב"ה (משלוי כה, ז): "אל תהדר לפני פנוי מלך ובמקום גדולים אל העמוד" (שמות ג, ה): "ויאמר לא לך קרב הלום" אין לך עסוק בכהונה שנאמר (במדבר ג, ג): "זהו קרב המת". אין לך עסוק במלכות עניין שנאמר (ש"ב ז, יח): "כ כי הביאני עד הרים".

אברהם אמר (בראשית ט, ז): "ה' אלהים מה תנת לי" א"ר לוי אמר לפניו רבש"ע אם תבקש לי בדין שיחיו לי בדין תן לי ואו ברוחמים תנת לי אמר לו הקב"ה חיך בדין מתקשך לך (שם). ואף משה כך אמר "ה' אלהים אתה החיות". אמר מתקשך בדין שאנכם לא"י אכנס ואם לאו אכנס ברוחמים אמר לו הקב"ה "אל תהדר לפני מלך וגוי" כי לא תעבור את הירדן זהה...".

המזההן, שזו תכלית הבריאה, כפי שיבאר באות
הבא.

אותיות ד-ה. תכלית הבריאה - "דירה בתקונות"

ה(ה) והגה אחריו שמאיר בהמאמר דעתך
שכינה בתחילת בתקונות היהת, ונס אחר
בך הנטשכה שוב משה (השביעי) לארץ
וזקא, אומר הרב הרוי"ז:

ועקר גליי אלקות והשראת השכינה בעולם
עצמו, היה בבית המקדש, על ידי העבורה של
בני ישראל (ומביא על זה הפסוק), רבתיב
"ונישו לי מקדש ושכנתו בתוכם", שהשראת
השכינה היא על ידי השעה שלנו, הן עשית
הmeshen והמקדש בפניהם, והן עשית המשכן
הרוחני על ידי עצמותה. [וכפי שמאריך הרב
הרוי"ז במאמר של שנה תש"י לבאר את פרטיו
עשית המשכן הרוחני, הן בעבודת הקבנות -
התקרבות לאלקות, והן בעשיה המשכן מעצי
שפים - עבדה באופן של 'שטותذكرשה'].

וכפי שפרשו רבוינו זכרונו לרבה על פסוק זה:
בתוכו לא נאמר בלשון היה, שנבנתו רק על
הmeshen ובית המקדש - אלא בתוכם לשון ובין,
שכנתו גם ברוך כל אחד ואחד מישראל,
במקדש הפטרי' שבקרבו של כל אחד מישראל,
העושה בעבודתו מקדש לו ותברך, וכו' שורה
השכינה.

וזהו, הענן של השראת השכינה על ידי העבורה
שלנו, מהתפוא (נס בן כמה שבטות) "צדיקים
ירשו ארץ שהוֹן ען ען הנקרה בשם "ארץ",
[לפי שבתחלת הבריאה ה"ן ען" שהוֹן מקום
השראת השכינה, היה למטה בארץ, ונס נס היה
אדם הראשון לפניו התפא (כתבו "ויניחו במן
ען לעברה ולשמרה").]

וצדיקים אלה זוכים לשכיר של גן עדן, מפני שהם
משכינים (הינו ממשיכים למטה אט) בקימת
שוכן עד מרים וקדוש שהוא דרך גכוּה
באלקוט (הענין הזה דשוכן עד אין מאיר
בHEMAר, ומבאאר הוא בלקוטי תורה על פי
מאמר הוחר שׂו מרגנית הבהיר, שהוא למלה
מקל הסקירות), שירות בגלו למטה, שהוא
הענין של עשיית המשכן - מקום להשראת השכינה
בעולם הזה.

וזהו שנאמר על זמן מתן תורה ועשית המשכן
"באתי לנני" ועל כד פרש המדרש - ("לנני"),
שכנתו, שא' חור ובא למקום שהוֹן עקר
בתחילה, בין דעתך שכינה בתקונות היהת.
והענין הוא (באור הענין להבין מפני מה
באמת היהת בתחילה עקר שכינה בתקונות
וזקא), מבאר הרב הרוי"ז במאמר, דהגה
תכליות הפוגה בבריאות והשתלשות כל
הועלמות, היה הענין דעתך הkadush-brurah-
הוא להיות לו ותברך דירה בתקונות,
בעולם הזה בתחלת זקא, על ידי העשרה שלנו,
ומפני זה שרצה השכינה בתחלת זקא בתקונות,
בין שם היא תכלית הבריאה בלה.

הצוד: עקר השראת השכינה בעולם הוא על ידי
ה العبורה שלנו, הן בבנית המשכן ובית המקדש
בפניהם, והן בבנית המקדש הרוחני שבחוץ כל
אחד ואחד. וסתמה לך שאנו ממשיכים את עקר
השכינה למטה היה מאין שאו תכלית הבריאה -
"ליזות לו יתברך דירה בתקונות".

בעת מבאר ומוכין הרבוי, על פי דבריו רבינו זכרונו
נשיאנו¹³, שאנו תכלית הבריאה היה בעולם דעה
התקotton זקא:

והגה רבינו חalcon מבאר בזה¹⁴ אשר תכלית
השתלשות העולמות וירידתם מפורה
למרוגה, אין בשכל עולמות העליונים

13. לשימות הענין, מומלץ לומדו במקור, במאמר המלא.
14. תניא פלי.

ועל ידי זה דוקא ממשיכים שיטה זו ותפרק
דירה בפתחותונם,

ובמו תיראה תרי האדים דר בה בבל עצמותו
ומחותו ולא רק חלק מסוון, הנה במו בין הוא
בפתחותונם שהם דירה לו יתפרק, הפעם
شمמשיכים בעולם הזה המתחון לא רק גלויים
אלקיים כי אם נמצאים בהם עצמות אין-סופי
ברוך הוא. וזהו תכליות בריאות והשתלשות
הועלמות.

קשה: הסבה שעקר שכינה בפתחותונם היהת
(ולכן היא שבה לשורת כאן במשכן ובמכלש), היא מפני
ובן במקdash הפרט שבעל אחד ואחד, היא מפני
שהתכלית הכריאת היא דוקא בעולם הזה המתחון
ולא בעולמות העולמים - שכן נם עולמות העולמים
משנים רמה מצטצמת ונמקה יחסית של גלי¹⁴
אלקין מכך שתהיה לעין הכריאת, ועוד שחבריאה
היא בבחור העצמות, ואם כן, תכלית הכריאת היא
דוקא בעולם הזה המתחון,

ולמורות שברנת הגלי האלקין, העולם שלנו נמק
הרבה יותר מאשר העולמות העולמים, הרי זו
הפתואה וקדצון האלקין שדוקא פאן אן נעשה לו
דירה, וכן הוא ותנלה בכל עצמותו ומהותו (ועל
זה נאמר "באתני לנע"), וזאת על ידי העבורה שלנו
להפה את חישך העולם לאור, וכי שחררי ממשיח
ומוביל באות הבהאה.

אותו. הנגגת רבותינו נשיאינו באפנ
של 'שיטות דקודה' באחת ישראלי

) והנה בסיסים המאמר מבאר תרבי תר"י¹⁵,
אשר להיות כי מה שעקר שכינה בפתחותונם,
הנה עקר הגלי מוח היה בבית המתקדש כפי
שבארנה, הנה זה הטעם שהמשכן היה מעוצי
שיטים דוקא, דבר הרוינו על העבורה הנדרשת
כרי להמשיך את עקר השכינה למטה,

מןיו שהפוגה בבריאות העולם הוא להפוך

עצמם, הואיל ולחם זו ורידקה מאור פניו
ויתפרק כפי שהיא לפני הבריאה, שהרי היה צריך
לעצים עצמו לצדק בראיה העולמות,

וא-אפשר לומר שהפוגה והتكلמת הוא
בשביל היראה, כמו למשל שארם אינו משקיע
בסוף בשwil לקבול פחות מה שירה לו קדם לכך, אך
כך או אפשר לומר שתכלית בראיה העולמות היא
בשביל לצור מצב נמק יותר מר מבחינה רוחנית מה שירה
שהיה קדם לכך, ואפללו עלולות העולינים, שהם
גביהם מאור מבחינה רוחנית ביחס אלינו, הרי
שביהם לאור שהיא לפני הצלומים הם כבר בבחינות
יראה וצמוץ.

וכפרת שהבריאה היהת מעצמותו ומהותו יתפרק,
ואם כן מפרט ותכלית הבריאה אינה בגלי אליו
כלשה, כפי שזו בעולמות העולמים, אלא אך ורק
בהתגלות מהותו ועצמותו יתפרק, והתגלות זו היא
רק בעולם הזה המתחון, על ידי עשית המשkan לו
יתפרק. וזהו פרוש דבריו רבוינו וברוגם לברכה
ש'נאותה הקדוש ברוך הוא להיות לו דירה
בפתחותונם" דוקא. ובשzon הרבי:

אללא התכלית הוא עולם הזה המתחון,
שבד עלה ברצונו יתפרק להיות נחת רוח
לפניו יתפרק - ברא אהבתך אסטריא אהרא
ואתהפקא חשותך לאנהו, כאשר מכוונים
את הצד الآخر, שאינו צד הקדשה, והזוכים
את החשך לאור. [=הפטוי אהבתך] מסמל את
התגלות, כך שהרעד נוטר קם אף מהכופף לגבי
הטוב (על דרך עכירות הבניינים המרברת בתניא).
ואלו אהתפקא פרישו הפיכת הרע לטוב באפנ
מחלט (על דרך עכירות האדיים¹⁵).

ובמו שמקאר ברבי תרבי תר"י במאמה, שביל
הعبורה הוא להפוך השיטות לדלעת ובה
לשיטות דקודה (כפי שנביא באות ו'), ועל
ידי זה אומר הקדוש ברוך הוא "נחת רוח לפני
שאמרתי ונעשה רצוני",

15. ראה תנא פרק כ.

עוֹשֶׁה, הִוא אָוּמֵר לְיִשְׂרָאֵל לְעַשׂוֹת וְלִשְׁמֹר,
וְכֵן מָה שֶׁהִוא מִצּוֹה לְיִשְׂרָאֵל הַוְאָ עֹשֶׁה",
וְעַל כָּךְ זֶה הַוְאָ בְּחֹזְרוֹת נְשִׁיאָנוּ, וְכֵרֶבֶי
הַמְּדֻרְשִׁי¹⁷ "צְדִיקִים דָּמִין לְבוֹרָאָם", שְׁמַתָּה
שְׁתַּבְעַוּ מִתְּמֻקָּשְׁרִים וְשִׁיכִים אֲלִילִים, הַנָּה
הַם בְּעַצְמָם קָנוּמוּ וְעָשׂוּ בָּנָן. וְמָה שָׁגַלְוּ וְסִפְרוּ
לְנוּ שָׁקְנוּמוּ זֶה, הַוְאָ בְּדִי שִׁיחָה לְנוּ יוֹתֵר נְקָל
לְקִימָם, בִּירְעָנוּ שָׁהָם סָלָלוּ עֲבֹרָנוּ אֲתָה תַּעֲרֵךְ
וְנוֹתְנִים לְנוּ אֶת הַכּוֹתֵל הַהְנָהָה זוּ.

וּבָמוּ בְּהַעֲנִין דָּאַהֲבָת יִשְׂרָאֵל שִׁשְׁ בָּהּ כִּמְהָ
וּבִמְהָ סְפָרִים מִכֶּל אֶחָד וְאֶחָד מִהְנָשִׁיאִים
בִּינְךָ עֲבָרוּ עֲבֹרָתָם בְּעַנְיָנוּ זֶה בְּאָפָן שֶׁל מַעֲלָה
מַטָּעַם וְדָרַעַת, מִבְּלִי הַפְּטָם עַל גָּדְלַ מַעֲלָתָם וְקָרְשָׁתָם.
וְלְדִגְמָא מִבּוֹדֵק-קָרְשָׁת אַדְמוֹ"ר תַּזְקָוָן
שַׁהְפִּסְקִים בְּתַפְלָתוֹ בְּיוֹם הַכְּפֹרוֹת וְחַלֵּךְ וּקְצִין,
עַצְים וּבְשָׁלָם מְרָקֵק וְהַאֲכִיל בְּעַצְמָוּ לְיוֹלָדָת,
מִפְנֵי שֶׁלָּא הִי אֱנֶשֶׁים שֶׁם בְּבֵית, וְעַצְם
הַרְכֵּב שֶׁאַדְמוֹ"ר תַּזְקָוָן הַרְגִּישׁ בְּמַה שְׁחַסֵּר לְאוֹתָה
אָשָׁה, בְּעַצְמָה שֶׁל תַּפְלָתוֹ הַגְּנָלִית, בְּיוֹם הַגְּנָלָה
בְּשָׁנָה, זֶה עַגְנוּ שֶׁלְמַעַלָּה מַטָּעַם וְדָרַעַת¹⁸, וְכֵן הַוְאָ
בְּסְפָרִים הַבָּאִים.

מִבּוֹדֵק-קָרְשָׁת אַדְמוֹ"ר הַאֲמַצְעִי, אֲךָ
שְׁזַבְּכָנָם אַלְיוֹ אַבְרָךְ אֶחָד לִיהְיוֹת וְתַתְאֹוֹן
עַל הַעֲנִינִים שָׁאַבְרִיכִים מִתְּאוֹנִים עַלְלָתָם.
וְגַלְהָ אַדְמוֹ"ר הַאֲמַצְעִי אֶת וּרְזֹעַ, הַפְּשֵׁל
אֶת שְׁרוּוֹלָן, וְאָמַר לוּ הַלָּא תַּرְאָ שְׁצַפֵּד עֹזֶר
עַל עַצְמֵי גַּנוּ, שְׁהָ פָנָע בְּבִרְיאָותָן, וּבָל זֶה הוּא
מִהְחַתָּאות נְעֹורִים שְׁלָה.

אֲשֶׁר מִזְמָן הַפְּלָאת וּרְזֹמְמוֹת מַעַלָּת בְּבוֹדֵק-
קָרְשָׁת אַדְמוֹ"ר הַאֲמַצְעִי בְּכָלָל, וּבְפְרַט
מַאֲלָי שִׁיכִים לְעֲנִינִים בְּאַלְאָן, וּמִכֶּל מִקּוֹם
הַיְהָה הַחַתְּקָשָׁרוֹת עַמְּקָהָם בְּכָךְ עַד שְׁמַצֵּד
הַעֲנִינִים שְׁלָהָם שְׁרוֹיו שְׁלָא בְּרַכְעִי לְמַהְיוֹ

הַשְׁמִיטִית דְּלַעַמֶּת זֶה, שֶׁל הַצְּדָר הַמְּגַנֵּר לְקַרְשָׁה,
אוֹן דַּעַם קָאֵךְ פָּוּן - וּכוֹן אֶת הַמִּזְוִית שֶׁל נְפָשָׁ
הַפְּהַמִּית לְשִׁמְטוֹת דְּקַרְשָׁה¹⁹, וּבַמְּאֹרֶר
רְבּוֹתָנוּ וּבְרוֹגָם-לְבְרָכה "אַהֲנִיא לְיִהָ"
שְׁטוֹתִיהָ לְסֶבָּא" - מִסְפָּר בְּגָמָרָא עַל רַב שְׁמוֹוֹאֵל
בָּר רַב יִצְחָק שְׁהִירָה רַוְקָד עַם הַרְסִים בְּדוּ לְכֹבֵד
הַחַתָּוֹן וּבְבָלָה זֶה הִיָּה נְרָאָה כְּמַעַשְׁתָּה שְׁתָוֹת בֵּין
שְׁהָוָה הַתְּנָהָג שֶׁלָּא בְּרִגְנִיל, הַוְאָ זֶה לְגַלְיוֹ אַלְקָות
מַהְרָה. וְעַל כֵּד אָמַר רַבִּי וּרְאָ "הַוְעִילָה הַשְׁטוֹת
שֶׁלָּוּ, לְאוֹתוֹ זָקָן". שָׂוֹ נְקָרָאת שִׁמְטוֹת דְּקַרְשָׁה מִפְנֵי
שְׁהָיָה עֲבֹדָה וּבְטֹול שֶׁלְמַעַלָּה מַטָּעַם וְדָרַעַת,
לְמַעַלָּה מַהְשָׁכֵל וּמַגְדֵּר הַעֲבָרָה הַרְגִּיל וְהַמְּקָבֵל.

וְהַעֲגָה בְּלַ הַעֲנִינִים שְׁתַּבְעַע מַאֲתָנוּ בְּבוֹדֵק-
קָרְשָׁת מַזְרִי וְחַמִּי אַדְמוֹ"ר וּבָמוּ כֵּן שָׁאָר
הַנְּשִׁיאִים - קִימָוּ זֶה בְּעַצְמָם, וְהַוְאָ עַל
הַדָּרֶךְ דָּבָרִי רְבּוֹתָנוּ וּבְרוֹגָם-לְבְרָכה עַל
הַפְּסָוק "מְגִיד דָּבָרִיו לִיעַקְבֵּן חַקְיוֹ וּמְשַׁפְּטוֹ
לְיִשְׂרָאֵל" - "מָה שֶׁהִוא, הַקְּדוּשָׁ בָּרוּךְ הוּא

16. שם, באות ה' של המאמר, נוֹתֵן הרבי הר' ר' דוגמה לשוטות
העולם ויצירד יש להפקיד אותה לקודושה:

"דישנם כמה דברים באדם שהוא נוהג ועשה כן וויילע אווי
טוט וועלט כיון שכך שבתאי מוזים אותו לפ' דינו כהה את זה
הalleyה הם כמו חוק שבתאי מוזים אותו מקומו לפ' דינו כהה את זה
הנהגת העולם, וכמו בכמה ענייני ימים והדومة בו, הנה את זה
צריכים להפכו לא הלמעלה מן הדעת בעבדה, הנה מציד הרגש
וכמו על דרכ' משל זמני אכילה ומני השינה, הנה מציד הרגש
העולם והם קבועים ונוגדים, וגם שצערו להעתיק במשה
ומתן ומכל מקום הנה זמנים האלו על פי הרוב בלילה
ובלילה נוחים כל עיקרי, וממן הקבעות של תורה והפללה הם
נדחים ואין להם קבע, ויש שהם נוחים חס ושלום לגמרי (ואהם
כן זו בחינת 'שיטות דקליפה' המכסה על אור הקודושה).

הנה האדם אשר ווֹתֵן אַיִלָה חַשְׁבָּן לְפָנָיו, האם י'ש אַיִלָה חַכָּמה
בְּהַנְּהָגָה כֹּו, דָמִי הַוְאָ הַיְהָדָע עַתְוָה וּמוֹנָן, וְדָאַתָּא בְּמַדְרָשָׁ וְרָבָה
אַיִלָם שְׁלִיט לְוִמְרָא תַּזְקָוָן לְיִהָ שְׁאַלְמָה שְׁוֹרָעָה
שְׁזַבְּכָנָם שְׁרוֹיו שְׁלָא בְּרַכְעִי לְמַהְיוֹ
שְׁוֹכְחָ לְגַמְרִי?!, והוא רק מצד הרוח שיטות המכסה על האמת,
הנה זאת תהאה עבדותו להפוך שיטות זה דעלים, ויעמוד על
נפשו ויקבע לו עתם לתרזה (גם כ"העלם אמר' שזונם זה
יש לעשות דברים אחרים...), ואז הנה ושכנתី בתוכם, שיאיר לו
גינוי או אלוי בנפשו. . ."

בגיטיות. והנימ את עצמו על זה, לא רק הנימות שלו כי אם גם הרוחניות שלו, אף שזו - האם שהיה מטיב עמו הניה לא זו בלבד שלא היה כלל בסוג של חברה בתורה ומצוות אלא שתה לא בערפו כלל.

קיצור: המשכן, מקום השראת השכינה, נעשה מעצי טיטים הרים לענן של שטוח. וכה, גם עליינו לעבר את ה' באפן של שיטות דקדשה, וכך להפוך את חזך העולם לאור, עד שעולים הוה התהוו יתיה ומשכן להשראת השכינה (יכרבי הוזע שדוקא על ידי העבודה של "ארבעה טטריא אחרא", מהנה בבודו של ה' בכל העולמות).

על העבודה באפן של שטוח, למעלה מטעם ודעת, אנו מקבלים כוח מרבותינו נשאות שעבורם בעצם באפן כוה, וכי שחרפי מכיא במאמר רגמה מכל אחד מהרבאים שנדרגו באחבות ישראל, ללא חשיבות, למעלה מטעם ודעת, ובכך סללו לנו את הדרכה.

אות ז. המשכת האור שבחינות 'הסתלקות'

) והנה על ידי אתרפיא ואתחפה - היפויו ותפקידו של השיטות דקלפה לשיטות דקדשה, על ידי זה מפלאים בונת היפריה, שהיא להיות לו יתרך דירה בתקותנים כאמור, והנה זה שעל ידי העבודה של אתרפיא ואתחפה געשית דירה בתקותנים, באתי לנו, הוא במדרגה עוד יותר גועלות מקדם החטא שגס או היה עקר שכינה בעולם דזה התקותן.

רכמו בסותר בנין הקודם על מנת לבנות חיש, חרי פשיטה - ההגון הפשט אומר שבנין החדש צrisk להיות במדרגה יותר גועלות מבנין הקודם פיו שאחרת אין סבה לסתור את

- שלאUPI הדרוש, זה פועל עליו חלישות היפריאות ביותר, עד שצפר ערו על עצמו.

מבוד-קדשת אדרמו"ר האמת-צדקה, אך שהליך קדם התפללה לילות גמ"ח לאיש פשות שתה נגע לו בפרקתו ובכך הקדים ראה נפשיותו של יהורי אחר, לעסוקיו רוחניות והנעלם.

מבוד-קדשת אדרמו"ר מחר"ש, שפעם נסע ביחיד מקודרתם לפרי ונפנש שם עם אברך אחד שהדר בروحניות ויש עם גוים למשחק קלפים וטה עטם ואמר לו: יונגערמן - אברך גין נסה איזו - זה מטבטים המוח והלב, זי א איד - היה (תנרג ביהורי). ותליך האברך לכיתה, ולא שקט עד שבא לבוד-קדשת אדרמו"ר מחר"ש, חור בתשובה וייצה מהפנו משפחת יראים ותדרים.

אשר ירוע שאצל בבוד-קדשת אדרמו"ר מחר"ש היה תזמנ זכר במאדר, עד שנגט אמידת החסידות היה ב��וץ, ובזמנים ידועים הנה בשעה לשם נסעה בברך היה בבר אחרי התפללה, ובכל זאת נסע נסעה רחוקה ושהה שם מושך ומון בשביל אברך שנייה במצב כוה בו.

מבוד-קדשת אדרמו"ר הריש"ב נשמו עדו בתחילת נשיאותו, אשר גורו או גורה חרשה וither צrisk לנסע על דבר זה למוסקבת. ואמר לו אחים הגדול הרו"א, רבינו ולמן אהון נשמו עדו, "תזמנ זכר אצל ואני אתה יודע הימב שפת הפידינה (הרו"א היה מלמד בسفות) וגם אתה צrisk לחפש חברות - מברים/קשרים, וכן אסע בעגנון זה קפי הראותיך". אבל בבוד-קדשת אדרמו"ר נשמו עדו לא הסכמים על זה ונסע בעצמו והצליח.

וכו ישבם כמה ספריהם מבוד-קדשת מורי וחמי אדרמו"ר אורות השתדלות לעשות טובות ואפלו לאייש פרטני, רוחניות או

היא שהאור שהוא בדרך כלל מרום ובבחינת הסתלקות מהעלמות, פיו ששם אין משנים אותו והוא אין בערך אליהם כלל - הנה על ידי העבודה של 'ארכיפיא' אנו זוכים להמשיך ולגלוות בעולמות, ובפרט בعلوم היהת המתהון, גם את האור האלקי הנעללה הוא.

казור: על ידי העבודה של 'ארכיפיא' אין ממשנים בעולם או רעללה יותר מוה שתהיה קדם החטא, וזהו האור שבדרכו כלל נמציא בבחינת סלוק ורזומות מהעלמות, ועתה הוא שב ומתרגל בהם.

ביו שמאמר זה נאמר ביום הילולא הראשון להסתלקותו של הרבי הרי"ץ, עobar הרבי להקיש בין עין האור שבבחינת הסתלקות, לעניין סליקן של צדיקים:

ולבן גם פטירת צדיקים נקראת בשם הסתלקות, כי הסתלקות הוא גלי או רעללה ביותר המרגנלה בעת סליקו של צדיקים. רנה יש ב' אורות באנרת הקדש בספר התניא שטבארים עניין הסתלקות. ובאנרת היב' עניין הסתלקות מבואר שם בעניין מעלהה של פרה ארמה, הנקראת פרת חטא. דהענינים - יותר הקרבנות הניעשים בפנים בתוד המשבון ובית המקדש אין יבולם לתר ארם שוטטא בטמיה החמורה ביותר שהיא טמיה מת', ואם כן אין בכוחם לזכך ולברר נ' קליפות הטמאות, כי אם עניין הנעהה בחווין רוקא, פרה הנعشית בחווין, רק לה יש את הכוון לטהר ארם מטמיה זו. ולזה מדרין מיתרתם של צדיקים שמקפרת על עם ישראל, וכן התורה מסמיקה את מצות פרה ארמה לפפור על הסתלקותה של מרים הנכיה, כמו באנרת הקדש שם.

והנה עתה אין פרה ארמה, כי מפני חטאינו היה ארייך להיות רוקא גליינו מארצנו, אבל ארע סליקו של צדיקים לכפר בערנה.

והנה בעניין סליקו של צדיקים יש בזה ב'

המבנה הקורם, כמו כן מברח לומר שעיל ידי העבודה של ארכיפיא וארכיפיא נעשית דירה במדרגה יותר נעלמת מאשר קדם החטא, פיו שהאפשרות שתהה בכלל יריקה על ידי החטא, היא לצרף עלייה גroleה יותר¹⁹,

ובמילים אחרות ב悍אמיר של שנת תש"י דעל ידי דאררכפיא סטרא אורה אסתלק יקרה דורך שא בריך הוא בבלחו עליין, שעיל ידי העבודה של 'ארכיפיא' והגבורה הטוב על הרע, מתרגלה בבודו של הקדוש ברוך הוא בכל העולמות, בראשו הדר, ועל כן מבאר שם הרבי הר' ז' שראו שגמיש ומרתגלה בכל העולמות חיננו - וזה האור שהוא בבלחו עליין בשות, אור אלקי שברוך כלל מרים מהעלמות ואני בערך אליהם כלל, עד שבל העולמות, העליונים ומהתחזונות, נחביבים בשווים בין עצם ובטלים ביחס אליו. [כמו חכם מאור גROL, שחכמו ה' הוא שייא בערך לשאר האנשים, עד שביחס אליו לא נבר הבדל בין יתר האנשים מי מהם חכם יותר וכי חכם פחות]. והוא מדרגה גבוהה יותר האור שראהו בתחילת הבריאה, קדם החטא (והיא העליה שאחרי הירידה).

ואף שהלשון בהמאמר הוא אור הסובב כל עליין, מכל מקום אי אפשר לומר שהבנייה הוא שגמיש רק אור שהוא בגדר העולמות אלא שהוא סובב וטוף עלייהם, שאם כן זהו אור נחות יותר ממורנת עקר שכינה, אודותיה נאמר "באתוי לנגי", נזכר לעיל סעיף א, אלא הבניה שגמיש אוד נעללה שאינו בגדר עולמות כלל, נזכר לעיל שם.

ולבן קורא הדר לגלי או רעללה בשם אסתלק, ודרי בונתו לומר שעיל ידי העבודה של 'ארכיפיא' האור הוא נמשך ומחפש ומתרגלה בכל העולמות, ומדובר מבנה ואת בשם 'הסתלקות' שימושו והאורה סלוק והעדר האור? אלא בונת הרברים

19. כבואר באריכות במאמר 'באתי לנגי' תש"א.

קוצר: היעין של סלוקן של צדיקים, השקל לשפט הפה, וקשה בחרבן בית המקדש ועד יותר מכה, הוא כדי להביא לגלי של האור שבחינות סלק ורומיות.

העבודה נשלט, הדור השביעי לארכו"ר חזון, היא להמשיך או זה למטה בעולמות, על ידי היפכת הנסיבות של הנפש הכרמית שפכל אחד לך'שיה.

אות ח. עבודתו של הדור השביעי

ח) וזה עני צדקה ראתפה – סלוקן של הצדקה אף שבבר הי קם לבן פטה העלומות והסתורים ובמה גשות וענינים בלתי מובנים בשכל האנוש, הנה בָּל וְזֶה לא הספיק. ובידי שיחיה אסתלק יקרא דרכ' שא בריך-הוא בבלחו עלימי, היה גם לנו עניון סלוקן של צדיקים, שזה קשה לא רק בחרבו כי אם יותר מהחרבו.

ותבלית הבונה בוה הוא שעיל ידי זה יתיה אסתלק יקרא דרכ' שא בריך-הוא.

וזה טובעים מכל אחד מתנו שידעו או פגעפינט זיך אין – שאנו נמצאים בדרך השביעי, שביל מעלה השביעי הוא שהוא שבעי לראשון, שהנחתת הראzon היה כאמור שלא חפש לעצמו בלים ואפליו לא את המעליה של מסירת נפש. כי ידע שביל עניינו הוא לפرسم אלקות בעולם, במז שבתוב ויקרא שם בשם הרי אל עולם.

ונגדמת הנחתת אברהם אבינו שהוא – געקומען אין אועלכע ערטער וואס מ'האט דארטן ניט געוואוסט פון ג-טלייבקיט, ניט געוואוסט פון אידישקיט אין גיט געוואוסט אפליו פון אלט בית – הגיע למוקמות אלה שלא ידע מאלקות, לא ידע מירחות ולא ידע אפלו מאף-בית,

און ויינרייך דארטן האט מען זיך אפניליגנט

מאמרי רבותינו וברוזם-לברכה: א. שוקלה מיתה של צדיקים בשפט בית אלקינו, שאר חרבו זה נועד לכפר על ישראל, כאמור רבותינו וברוזם לברכה²⁰ שנה שפק בביביל את חמו ובעס על עצים ואבנים ולא על עם ישראל. ב. קשה סלוקן של צדיקים יותר מחרבן בית המקדש.

אשר על ידי בָּל זה – שלושת המינים של: שפט הפה, סלוקן של צדיקים ורaben בית המקדש, הם ירידה לצדק עלייה, לצדק גלו אור גבורה ונעהלה יותר, אף של אסתלק יקרא דרכ' שא בריך-הוא.

ופריש עני הסתלקות פרשו בָּל ערבים בבוד-קרשת ארכו"ר חזון, בבוד-קרשת ארכו"ר האמצעי, בבוד-קרשת ארכו"ר מחר"ש, בבוד-קרשת ארכו"ר נשמה ערדן ובבוד-קרשת מורי וחמי ארכו"ר, שאין הבונה בפרוש תבת הסתלקות שהוא עלייה למעלה חם ושלום, כי אם הבונה אמרו, שהוא נמצא למטה אלא שהוא בבחינת רומיות.

זה טובעים מתנו, דור השביעי לבוד-קרשת ארכו"ר חזון, וכל השבעין חביבין, או הם או מ'האט דאס ניט פארדיינט און ניט אויסגעחהארעוזעט – שלא הרוחנו אתה על ידי عمل וינויה, מכל מקום בָּל השבעין חביבין והעבורה דרך השביעי הוא להמשיך השכינה למטה מפש. להפוך השעות דנפש הפהימת, אשר ידע איןש בנפשיה או ערך האט דאס, און דעם קאך פון נפש הפהימת וואס ער קאט דאס און אפsector נאך גידעריקער – שאדם יודיע בעצמו שיש בו את השנות, החיות וההתלבבות של נפש הבהיר, ולפעמים עוד למטה מכה, לעשונות מזה ולהפוך אתה זה לשעות דקרשת.

כִּי אֵם צָרוֹף הַמְלִים "אֶל עַוְלָם" (ללא אותן ה') מִבְטָא שְׁעֻוְלָם וְאֶלְקּוֹת הַוָּא בְּלָא חַד וְהַכֶּל דָּכֶר אֶחָד וּמְאָחָד. בֶּלְמָר, אֲבָרָהָם אָבִינוּ הַשְׁרִישׁ בְּאָנָשִׁים לֹא רָק אֶת הַאמֹּנוֹת בְּכֶךָ 'שָׁה' קִום וּמְנַהֵג אֶת הַעוֹלָם, אֶלָּא גַם בְּאַחֲרוֹת ה' - בְּכֶךָ שָׁאָזִין בְּעוֹלָם רָכֶר שְׁנָפֶרֶד מִמְצִיאוֹתוֹ שֶׁל הַקָּרוֹשׁ בָּרוֹךְ הוּא, אֶלָּא הַכֶּל הַוָּא מִצְיאוֹת אֶלְקּוֹת אַתָּה גַּוְלָה (בְּמַבָּאָר בְּאַרְיכָה בְּשֻׁעָר הַיְחִידָה וְהַאֲמֹנוֹה) בְּסֶפֶר התנ"א).

קָדוֹר: עֲבֹדָתֵנוּ בְּדוֹר הַשְׁכִּינָה הִיא לְחוֹזֵד אֶת הַשְׁכִּינָה לְמִطְהָה, עַל יְדֵי הַדָּלִיכָה בְּדַרְכֵנוּ שֶׁל דָרָאשׁוֹן - אֲבָרָהָם אָבִינוּ, שֶׁלָא רָק 'קָרְאָה' וּפְרָסָם בְּעַצְמוֹ אֶת שֵׁם ה', אֶלָּא 'דָקְרָא' וּנְרָם לְמַשְׁפָעִים נִשְׁלָוּ לָא רָק לְהַאֲמִין בָּה אֶלָּא גַם לְפָרָסָם בְּעַצְמָם אֶת שֵׁם ה' לְאֶחָרִים.

וַיָּוֹתֵא לָא רָק בְּאָפָן כֹּה שֶׁהָם מְאָמִינִים 'שָׁה' מִנְהָרִית אֶת הַעוֹלָם, אֲךָ הַעוֹלָם הוּא מִצְיאוֹת עַצְמָהִת - נְפָרְדָה, אֶלָּא לְהַאֲמִין וּלְפָרָסָם אֶת אַחֲרוֹת ה' - שְׁהַעֲוָלָם וְאֶלְקּוֹת הַם דָכֶר אֶחָד מִמֶּשֶׁ.

אות ט. לנו נתנו הכוחות לפועל את תכלית הבריאה בגאלה השלמה

ט) וְאֶפְכִּי מַי הַוָּה וְאַיוֹהוּ אֲשֶׁר עָרַב לְבָוּ לְאָמָר, אֲעַבֵּד עֲבוֹדָת אֲבָרָהָם אָבִינוּ? מִבְּלָא מִקְוָם אָפָם קָצָהוּ א. שִׁיחָק לְכָל אֶחָר וְאֶחָד. ב. וּמְחַיֵּב בּוּה. ג. וּנְתַנוּ לוּ הַבְּחֹות עַל זה - עַל יְדֵי הַהְנָהָה שְׁחוֹרָאָנוּ הַרְאָזָן בְּרוֹרּוֹתֵיכֶם שֶׁל וּבְוֹתֵינוּ נְשִׂיאָנוּ אַרְמוֹן רַקְעָן וּמְפָנוּ וְאַיְלָךְ כֵּל רַבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאָנוּ עַה, וְעַד בְּכָל הַהְנָהָה שְׁחוֹרָאָנוּ כְּבָוד-קָרְשָׁת מָוֵר וְחַמֵּי אַרְמוֹן, שֶׁהָם סְלָלוּ אֶת הַדָּרֶךְ וּנְתַנוּ לנו בְּחֹות עַל זה.

וְיוֹהוּ גּוֹפָא - וְהָעַצְמָה הוּא עַנְנָן הַחַכִּיבָה דָדוֹר הַשְׁכִּינָה - שְׁפָמָה בְּחֹות נְתַנוּ וּנְתַגְלִילוּ בְּשִׁבְילֵנוּ בְּמַהְלָךְ הַרוֹתָה שְׁקָרְמוּ לָנוּ.

אָن אַ וַיִּתְمַ, וּבְהִיוֹתוֹ שֵׁם, הַנִּיחַ עַצְמוֹ הַצְּרָה, אָנוּ אֶל תָּקָרָא וַיִּקְרָא אֶלָּא וַיִּקְרָא, וַיִּקְרָא אֶלְקּוֹת בְּפִי כָּל הַעֲכָרִים וְשָׁבִים, עַד שְׁפָעֵל שָׁהָם עַצְמָם יִכְרִיוּ וַיִּפְרְסְמוּ אֶלְקּוֹת לְאֶחָרִים, בְּרִשְׁת חַכְמֵינוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה שְׁהַזְּכָרָנוּ בְּתִחְלַת הַמְאָמָר, שַׁהְוָא לֹא רָק 'קָרְאָה בְּעַצְמוֹ בְּשֵׁם ה' וַיִּפְרָסָם אֶת הַאֲמֹנוֹה בָּהּ, אֶלָּא גַם 'הַקָּרְאָה' - נָרָם לְאֶחָרִים 'קָרְאָה' וַיִּפְרָסָם אֶלְקּוֹת בְּעוֹלָם.

וַיְדַועַ שְׁבָחַלְמָדוּ בְּמִדְתָּה - בָּאַחַת מִהְמָרוֹת בְּהַנִּירְשָׁת הַתּוֹרָה, בְּאָפָן שֶׁל אֶל תָּקָרָא, שְׁתִּי הַקְּרִיאוֹת קִימּוֹת, בְּלֹומר שִׁשׁ בְּאָנָן שְׁנִי סְגִי לִמְודָה: גַם הַעֲנִין בְּפִשְׁטוֹ בְּפִי שַׁהְוָא בְּתוֹרָה (הַבְּחִיבָה), וְגַם הַעֲנִין בְּפִי שְׁאָנוּ קֹרְאִים וּדֹרְשִׁים אַוְתוֹ (הַקָּרְאִי).

וְגַם בְּזֹה קְדָם גַם בְּעַנְנָן שְׁלָנָן, הַרְיִ מִפְּרָשׁ בְּתוֹרָה שְׁבָכְתָב שְׁקָרְם בְּהַוְתָה הַעֲכָרָה שֶׁל אֲבָרָהָם אָבִינוּ בְּאָפָן שֶׁל וַיִּקְרָא, לְקָרָא וַיִּפְרָסָם אֶלְקּוֹת בְּעַצְמָה.

אָךְ מִבְּלָא מִקְוָם אָזִירָה לִידְעָ אָוַיֵּב עַר וּוַיְלָא אִים זָאָל אַיִינְגִּיְיָן דָעָר וַיִּקְרָא, מוֹזִיְיָן דָעָר וַיִּקְרָא, שָׁאָם הַוָּא רֹצֶחֶת לְהַצְלָיחָה עַבְדָּרְתָו לְקָרָא בְּשֵׁם ה' מִכְרָתָה לְהַיּוֹת גַם הַעֲכָרָה שֶׁל וַיִּקְרָא.

דָאַרְפָּסְטוּ וְעַהַן אוּ יַעֲנַעַר זָאָל נִיטָנָר וְוַיְסָן נִטָנָר אַזְיָיךְ אַזְיָרְפָּוּפָעָן - עַלְיהָ לְוָדָא שְׁהַזְּוִילָת לְאָרְדָע, אֶלָּא גַם וַיִּקְרָא וַיִּפְרָסָם.

הַנִּם אוּ בְּיוּ אִיצְטָה אַתְיַעַנְעַר נִיטָנָר וְגַעְוָוָאָסְטָט פּוֹן נְאַרְבָּיט, אַפְּעַר אִיצְטָה אַרְפָּסְטוּ וְעַהַן אוּ עַר זָאָל שְׁרִיעָן אֶל עַוְלָם, שְׁלָמָרוֹת שְׁעַד עַתָּה לְאָהָה לְזֹה בְּלָמָשָׁג, עַלְיהָ לְוָדָא שַׁהְוָא יַצְעַק וַיִּכְרִיוּ "אֶל עַוְלָם".

וְכֹהוּ עַצְמָו הַדָּרְיָק הַוָּה בְּלָשָׁן הַכְּתוּב: נִיט - לֹא אֶל הַעַוְלָם, תִּינוּ שֶׁאָם הַהָה בְּתוֹב כֶּה, הַיְינוּ יְכוֹלָם לְהַבִּין שְׁאֶלְקּוֹת הַוָּה עַנְנָן בְּפִנֵּי עַצְמָמוֹ וְעַוְלָם עַנְנָן בְּפִנֵּי עַצְמָמוֹ, אֶלָּא שְׁאֶלְקּוֹת מְוַיְלָה וְשִׁזְוַלְתָה עַל הַעַוְלָם,

ישראל ויהיה אור במו'שבותם ויהיה אן ישיר מישחה ובני ישראל גו' הו' ימלך לעו'לים ועה, ובמו' שהו' בגוף הפלחה) ונם בלשון תרגום המורה על היריקה ומהמשכה בתוך גורי העולם - הו' מלכotta קאם לעלם ולעלמי עלי'יא. ומיסים ויהיה הו' למלך וגו' הו' אחדר ושם א'ה, שלא יהיה הלויק בין הו' ושם המורה על דרכות הנגלי והתਪשות, שב' זה נעשה על ידי סלוקו של צדיקים. שקה'ה יותר גם מחרבון בית המקדש, ובין או מאיו שווין די אלע ענינים דורךגעגען - שבker ערבנו את כל עניינים אלה, הנה עבשו אין תדבר תלוי אלא בנו - דור השבעי, להזריד את השכינה בפועל למטה, על ידי העבודה הנפרת לעיל.

ונבה' עוזן ויך מיטין רביין דא למטה אין א גוף להתראות עם הרבי בא למטה בנוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא וגאלנה.

קאו': לכל אחד מਆנו נתנו הכוחות על עבודה זו, מרבותינו נשיאנו שטולו לנו את הדרך, וזה ה Helvetica המהדרת שלגנו, הדור השביעי. ועל ידי שעבודתנו נמשיך עקר השכינה למטה, ועד היחוד בעצמות אור אין סוף ברוח הוא, ישן התקינות של כל הריראה כללה. ואין דבר תלוי אלא בנו.

ועל ידי העבורה באפ' בוה' - הנהנה באפ' של 'עתות דקראה' ופרסום אהדותה ה' בעולם ימ'שך עקר שכינה למטה בעולם היה הגשמי והחמרי, ויהיה גלי האור האלקית עוד במדרגה נעלית יותר גם מתקדם החטא במו' שבארנו קדם, ובמו' שבתו' במשיח "ונשא מאד". ובואר על קה' שבשערו של מישח היה יותר מארם חרaszון ואפ' במו' שהיה קדם החטא.

ובבוד-קדשת מורי ועמי אדרמו"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאיבנו סבלם, והוא מהלך מפשעינו מרא מאונוטינה, הרי בשם שראה בצרתנו, הנה במחרה בימינו ובענלא דרין ונאל צאן מרעיתו מגילות הרותינו וננות הגשמי בס ייחדי, ויעמידנו בקרן אורת אל כל זה הוא עדין רק גלוים, ועוד יותר - העקר הוא שיקשר וייחד אותנו במחות עצמות אין-סוף ברוך הוא.

וזה פנימיות הבונה הטמונה בשרש של ירידת והשתלשות העולמות וענן - עצם האפשרות של החטא ותקונו, ועננו סליקו של צדיקים - שעיל ידי כל זה יהיה אסתלק יקרא ררושא בריך הוא.

ובשוי'יאנו מהגילות ביד רמה ולכל בני

לזכות

הרה"ת מנחם מענדל בן חיה
וזוגתו שינה חיה בת שרה
아버יהם דוד בן שינה חיה
בלומה בת שינה חיה
רחל טעמריל בת שינה חיה

• • •

שיזכו לנחת רוח חסידי אמיתי מכל יו"ח
מתוך בריאות הנכונה בטוב הנראה והנגלת

לזכות

הרה"ת מנחם מענדל פנחס זוגתו חנה
ילדיהם
שרה. יוסף יצחק. רבקה. יהודה אריה ליב.
אליהו חיים. חיה מושקא. דוד
בسطומסקי

• • •

שיזכו לנחת רוח חסידי אמיתי מכל יו"ח
מתוך בריאות הנכונה בטוב הנראה והנגלת

נדפס
לעלוי נשמת
מרת רחל ע"ה
בת ר' אברהם ז"ל

נלב"ע ט"ז אדר א' ה'תשע"ט
ת.ג.צ.ב.ה.

